

Bruselj, 23.11.2016
COM(2016) 852 final

2016/0362 (COD)

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

**o spremembi Direktive 2014/59/EU v zvezi s sposobnostjo kreditnih institucij in
investicijskih podjetij za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo ter o spremembi
Direktive 98/26/ES, Direktive 2002/47/ES, Direktive 2012/30/EU, Direktive 2011/35/EU,
Direktive 2005/56/ES, Direktive 2004/25/ES in Direktive 2007/36/ES**

(Besedilo velja za EGP)

{SWD(2016) 377}

{SWD(2016) 378}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

•Razlogi za predlog in njegovi cilji

Predlagane spremembe Direktive 2014/59/EU (v nadaljnjem besedilu: direktiva o sanaciji in reševanju bank ali DSRB) so del zakonodajnega svežnja, ki vključuje tudi spremembe Uredbe (EU) št. 575/2013 (v nadaljnjem besedilu: uredba o kapitalskih zahtevah ali CRR), Direktive 2013/36/EU (v nadaljnjem besedilu: direktiva o kapitalskih zahtevah ali CRD) in Uredbe (EU) št. 806/2014 (v nadaljnjem besedilu: uredba o enotnem mehanizmu za reševanje ali uredba o EMR).

V zadnjih letih je EU izvedla temeljito reformo regulativnega okvira finančnih storitev, da bi izboljšala odpornost finančnih institucij v EU, predvsem na podlagi svetovnih standardov, dogovorjenih z mednarodnimi partnerji EU. V reformni sveženj so bile vključene Uredba (EU) št. 575/2013 (uredba o kapitalskih zahtevah ali CRR) in Direktiva 2013/36/EU (direktiva o kapitalskih zahtevah ali CRD) v zvezi z bonitetnimi zahtevami za institucije in nadzorom institucij, Direktiva 2014/59/EU (direktiva o sanaciji in reševanju bank ali BRRD) v zvezi s sanacijo in reševanjem institucij ter Uredba (EU) št. 806/2014 v zvezi z enotnim mehanizmom za reševanje (SRM).

Ti ukrepi so bili sprejeti kot odziv na finančno krizo, ki se je začela v obdobju 2007–2008. Zaradi neobstoja ustreznih okvirov za krizno upravljanje in reševanje krize, so bile vlade po vsem svetu prisiljene v reševanje bank po finančni krizi. Poznejši učinek na javne finance in nezaželena spodbuda za socializacijo stroškov propada bank potrjujeta, da je potreben drugačen pristop k obvladovanju bančnih kriz in zaščiti finančne stabilnosti.

Znotraj Unije in v skladu s pomembnimi ukrepi, dogovorjenimi in sprejetimi na mednarodni ravni, je bil z Direktivo 2014/59/EU (direktiva o sanaciji in reševanju bank (DSRB))¹ in Uredbo (EU) št. 806/2014 (uredba o enotnem mehanizmu za reševanje (uredba o EMR))² vzpostavljen zanesljiv okvir za reševanje bank za učinkovito obvladovanje bančnih kriz ter zmanjšanje njihovega negativnega učinka na finančno stabilnost in javne finance. Temeljno orodje novega okvira za reševanje je instrument za reševanje s sredstvi upnikov, ki vključuje odpis dolga ali konverzijo dolžniških terjatev ali drugih obveznosti v lastniški kapital po predhodno določenem vrstnem redu. Instrument za reševanje s sredstvi upnikov se lahko uporabi za pokrivanje izgub institucije, ki propada ali bo verjetno propadla, in njeno notranjo dokapitalizacijo, da se ponovno vzpostavi njeno uspešno poslovanje. Zato bodo morali breme propada institucije namesto davkoplačevalcev prevzeti delničarji in drugi upniki. V nasprotju z drugimi jurisdikcijami so morali organi za reševanje v skladu z okvirom Unije za sanacijo in reševanje za vsako kreditno institucijo ali investicijsko podjetje (v nadaljnjem besedilu: institucija) že določiti minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ki vključuje obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov ter ki se uporabljajo za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo institucij v primeru

¹ Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

² Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 225, 30.7.2014, str. 1).

propada. Komisija je pred kratkim sprejela delegirano zakonodajo v zvezi z izvajanjem te zahteve v praksi.³

Na svetovni ravni je Odbor za finančno stabilnost 9. novembra 2015 objavil dokument o pogojih za skupno sposobnost pokrivanja izgub („standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub“), ki je bil en teden pozneje sprejet na vrhu skupine G-20 v Turčiji⁴. Standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub zahteva, da imajo globalne sistemske pomembne banke (GSPB), ki so v zakonodaji Unije opredeljene kot globalne sistemske pomembne institucije (GSPI), ustrezen znesek obveznosti z visoko sposobnostjo pokrivanja izgub (za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov), da zagotovijo nemoteno in hitro pokrivanje izgub in dokapitalizacijo v postopku reševanja. Komisija se je v svojem sporočilu z dne 24. novembra 2015⁵ zavezala, da bo do konca tega leta predložila zakonodajni predlog, da se bo lahko standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub začel izvajati v skladu z dogovorjenim rokom, tj. leta 2019. Poleg tega se je Komisija zavezala, da bo pregledala veljavna pravila v zvezi z minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, da zagotovi popolno usklajenost z mednarodno dogovorjenim standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub, tako da bo obravnavala ugotovitve poročila, ki ga mora Evropski bančni organ (EBA) predložiti Komisiji v skladu s členom 45(19) DSRB. EBA je 19. julija 2016⁶ že objavil vmesno različico navedenega poročila, končno poročilo pa naj bi predložil decembra 2016.

Medtem ko splošni okvir DSRB ostaja veljaven in trden, je glavni cilj tega predloga izvesti standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub in vključiti zahtevo glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub v splošna pravila v zvezi z minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznostih na način, s katerim se prepreči podvajanje zaradi uporabe dveh vzporednih zahtev. Čeprav imata skupna sposobnost pokrivanja izgub in minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti isti regulativni cilj, se nekoliko razlikujeta po sestavi. Področje uporabe minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti ne zajema le GSPI, temveč celotni bančni sektor Unije. V nasprotju s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub, ki vključuje usklajeno najnižjo raven, organi za reševanje določijo minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti na podlagi specifične ocene institucije za vsak primer posebej. Nazadnje, minimalna zahteva glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub naj bi se načeloma izpolnila s podrejenimi dolžniškimi instrumenti, medtem ko lahko za namene minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti organi za reševanje zahtevajo podrejenost dolžniških instrumentov za vsak primer posebej in kolikor je potrebno za zagotovitev, da se v zadevnem primeru upniki, katerih

³ Delegirana uredba Komisije (EU) 2016/1450 z dne 23. maja 2016 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta glede regulativnih tehničnih standardov, ki določajo merila v zvezi z metodologijo za določitev minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti (UL L 237, 3.9.2016, str. 1).

⁴ Načela Odbora za finančno stabilnost o skupni sposobnosti pokrivanja izgub globalnih sistemsko pomembnih bank (GSPB) v postopku reševanja, nezavezujoč dogovor o skupni sposobnosti pokrivanja izgub, 9. 11. 2015.

⁵ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropski centralni banki, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij z naslovom „Dokončanje bančne unije“, 24. 11. 2015, COM(2015) 587 final.

⁶ <https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1360107/EBA+Interim+report+on+MREL>.

sredstva se uporabijo za reševanje, ne obravnavajo slabše, kot bi se v hipotetičnem scenariju insolventnosti (ki je hipotetični scenarij v nasprotju z dejanskim reševanjem). Da bi se vzpostavil preprost in pregleden okvir, ki zagotavlja pravno varnost in usklajenost, Komisija predlaga vključitev standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v veljavna pravila v zvezi z minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti ter zagotovitev izpolnjevanja obeh zahtev z večinoma podobnimi instrumenti. Za ta pristop je treba uvesti omejene prilagoditve veljavnih pravil v zvezi z minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, da se zagotovi tehnična usklajenost s strukturo katerih koli zahtev za GSPI.

Zlasti so potrebne dodatne ustrezne tehnične spremembe veljavnih pravil v zvezi z minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, da se uskladijo s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub, in sicer med drugim v zvezi z imenovalci, ki se uporabijo za merjenje sposobnosti pokrivanja izgub, interakcijo z zahtevami za kapitalske blažilnike, razkritjem tveganj investitorjem in njihovo uporabo pri različnih strategijah reševanja. Pristop Komisije sicer izvaja standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub za GSPI, vendar ne bo bistveno vplival na obremenitev institucij, ki niso GSPI, da izpolnijo določbe v zvezi z minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti.

Z operativnega vidika bo usklajena najmanjša stopnja standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v Uniji uvedena s spremembami uredbe in direktive o kapitalskih zahtevah (CRR in CRD)⁷, medtem ko se bosta za posebni pribitek za GSPI in za institucijo specifična minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti za institucije, ki niso GSPI, obravnavala s ciljno usmerjenimi spremembami DSRB in uredbe o EMR. Ta predlog zajema zlasti ciljne spremembe DSRB v zvezi z izvajanjem standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v Uniji. Kot tak je del širšega svežnja za pregled finančne zakonodaje Unije, katerega namen je zmanjšati tveganja v finančnem sektorju (pregled CRR oziroma CRD) in povečati njegovo odpornost.

Poleg tega se ob upoštevanju izraženih stališč številnih subjektov, ki so se odzvali na poziv k predložitvi dokazov, objavljen septembra 2015⁸, DSRB s tem predlogom spremeni, da bi se zmanjšali stroški zagotavljanja skladnosti bank, kadar njihove obveznosti ureja prav tretjih držav. Izkazalo se je, da je sedanjo zahtevo težko izpolniti v praksi, zato k reševanju bank doprinaša le omejeno dodano vrednost. Zato je treba uvesti večjo prožnost pri pogodbenih razmerjih bank Unije s subjekti tretjih držav, in sicer tako da se organom za reševanje omogoči, da ob upoštevanju nekaterih strogih zaščitnih ukrepov opustijo obveznost vključitve pogodbenih klavzul z namenom, da se v tretjih državah priznajo učinki uporabe instrumenta

⁷ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1); Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

⁸ Povzetek prispevkov, zbranih na podlagi poziva k predložitvi dokazov, je na voljo na spletnem naslovu: http://ec.europa.eu/finance/consultations/2015/financial-regulatory-framework-review/docs/summary-of-responses_en.pdf.

za reševanje s sredstvi upnikov za obveznosti, za katere velja pravo teh tretjih držav. Sedanja pravila je v praksi zelo težko izvrševati.

Poleg tega v skladu s pozivom iz sklepnih ugotovitev Sveta ECOFIN z dne 17. junija 2016 ta predlog spreminja DSRB v zvezi z uporabo moratorija s strani organov za reševanje med postopkom reševanja, tj. pooblastilom za začasno ustavitev izvrševanja obveznosti banke do tretjih oseb. Uskladitev takih pooblastil bi morala prispevati k stabilizaciji institucije, ki jo zagotovijo zadevni organi, pred postopkom reševanja, po možnosti pa tudi po njem.

•**Skladnost z veljavnimi predpisi s področja zadevne politike**

V skladu z veljavnim okvirom Unije za reševanje bank morajo vse evropske banke že zdaj razpolagati z ustreznim zneskom obveznosti z visoko sposobnostjo pokrivanja izgub (za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov). Predlog bo z uskladitvijo veljavnih zahtev za GSPI s svetovnim standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub izboljšal in olajšal uporabo veljavnih pravil. Zato je predlog usklajen s splošnim ciljem okvira Unije za reševanje bank, tj. da se zmanjša obremenitev davkoplačevalcev pri reševanju bank.

•**Skladnost z drugimi politikami Unije**

Predlog je del širšega pregleda finančne zakonodaje Unije (pregled CRR oziroma CRD), katerega namen je zmanjšati tveganja v finančnem sektorju in sočasno spodbuditi trajnostno financiranje gospodarske dejavnosti. Je v celoti skladen s temeljnimi cilji EU, tj. spodbujati finančno stabilnost, zmanjšati obremenitev davkoplačevalcev pri reševanju bank in prispevati k trajnostnemu financiranju gospodarstva.

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

• **Pravna podlaga**

S predlagano direktivo se spremeni veljavna direktiva, tj. DSRB. Pravna podlaga predloga je enaka kot pravna podlaga DSRB, tj. člen 114 PDEU. V skladu z navedeno določbo se lahko sprejmejo ukrepi za približevanje nacionalnih določb, katerih predmet je vzpostavitev in delovanje notranjega trga.

Predlog usklajuje nacionalne zakonodaje v zvezi s sanacijo in reševanjem kreditnih institucij in investicijskih podjetij, zlasti v zvezi z njihovo sposobnostjo pokrivanja izgub in dokapitalizacije pri reševanju, kolikor je potrebno za zagotovitev, da imajo države članice in banke Unije ista orodja in sposobnost za obravnavanje propadov bank v skladu z dogovorjenimi mednarodnimi standardi (standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub).

Predlog z uskladitvijo zahtev za banke na notranjem trgu precej zmanjšuje tveganje razhajanj med nacionalnimi pravili držav članic v zvezi s sposobnostjo pokrivanja izgub in dokapitalizacije pri reševanju, ki bi lahko povzročila izkrivljanje konkurence na notranjem trgu. Predmet tega predloga je torej vzpostavitev in delovanje notranjega trga.

Zato je člen 114 PDEU ustrezna pravna podlaga.

- **Subsidiarnost (za neizključno pristojnost)**

V skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5(3) PEU deluje Unija na področjih, ki niso v njeni izključni pristojnosti, le če in kolikor države članice ciljev predlaganih ukrepov ne morejo zadovoljivo doseči na nacionalni, regionalni ali lokalni ravni, temveč se zaradi obsega ali učinkov predlaganih ukrepov lažje dosežejo na ravni Unije.

Unija in njene države članice so zavezane izvajanju mednarodnih standardov. Če Unija ne bi ukrepala, bi morale države članice same v svojih jurisdikcijah vpeljati svetovni standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub brez možnosti spremembe veljavnega okvira, ki izhaja iz DSRB in uredbe o EMR. Glede na pomembne razlike med standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub in veljavnim okvirom ter zaradi možnosti, da bi nacionalni regulatorji različno razlagali dokument o pogojih za skupno sposobnost pokrivanja izgub, za banke, zlasti GSPI, bi veljali vzporedni zahtevi (pri čemer bi se uporaba minimalne zahteve glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub razlikovala med posameznimi državami članicami), kar bi pomenilo dodatne stroške za banke in javne organe (organe za nadzor in za reševanje). Zato je zaželeno, da Unija ukrepa za usklajeno izvedbo svetovnega standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v Uniji in njegovo uskladitev z veljavnim okvirom, da se čim bolj zmanjšajo stroški skladnosti, ki jih imajo banke in javni organi, ter hkrati zagotovi učinkovito reševanje v primeru propada bank.

- **Sorazmernost**

V skladu z načelom sorazmernosti ukrepi Unije vsebinsko in formalno ne bi smeli presežati tistega, kar je potrebno za doseganje njihovih ciljev, ki so skladni s splošnimi cilji pogodb.

Predlog z izvajanjem skupne sposobnosti pokrivanja izgub za GSPI ne bi bistveno vplival na obremenjenost bank pri izpolnjevanju veljavnih pravil glede sposobnosti pokrivanja izgub in dokapitalizacije, saj predlog ne razširja uporabe najnižje ravni skupne sposobnosti pokrivanja izgub preko GSPI. Poleg tega se s predlogom precej znižajo stroški bank, zlasti GSPI, za skladnost s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub, saj predlog veljavna pravila kar najbolj uskladi z navedenim standardom. Nazadnje, predlog uporabe najnižje ravni skupne sposobnosti pokrivanja izgub ne razširja preko GSPI. Nasprotno, predlog za institucije, ki niso GSPI, ohranja veljavno splošno načelo, da bi morali organi za reševanje kakovost in raven zahteve glede pokrivanja izgub in dokapitalizacije prilagoditi vsaki posamezni banki ob upoštevanju njenega tveganja, velikosti, medsebojne povezanosti in izbrane strategije reševanja. Kar zadeva GSPI, za katere velja najnižja raven skupne sposobnosti pokrivanja izgub, morajo organi za reševanje v skladu s predlogom presoditi, ali je kateri koli poseben pribitek za institucije potreben, sorazmeren in upravičen, preden ga zahtevajo. Zato so določbe predloga sorazmerne s tem, kar je potrebno za doseganje njegovih ciljev.

3. REZULTATI OCEN UČINKA

Ocena učinka

Ker je predlog del širšega svežnja za pregled finančne zakonodaje Unije, katerega namen je zmanjšati tveganja v finančnem sektorju (pregled CRR oziroma CRD), je bila zanj izvedena obsežna ocena učinka. Osutek poročila o oceni učinka je bil 7. septembra 2016 predložen Odboru Komisije za regulativni nadzor⁹. Odbor je [datum] izdal negativno mnenje. Po

⁹ [Povezava na oceno učinka in njen povzetek.]

okrepitvi dokazov za nekatere elemente svežnja za pregled je odbor 27. septembra 2016 izdal pozitivno mnenje.

Komisija je v skladu s politiko „boljšega pravnega urejanja“ opravila oceno učinka več možnosti politike. Možnosti politike so bile ocenjene glede na ključne cilje, ki so povečanje sposobnosti bank za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo pri reševanju, pravna varnost in usklajenost okvira za reševanje. Pri oceni sta se upoštevali učinkovitost doseganja navedenih ciljev in stroškovna učinkovitost izvedbe različnih možnosti politike.

Kar zadeva izvedbo standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v Uniji, so se v oceni učinka proučile tri možnosti politike. V skladu s prvo možnostjo bi se DSRB še naprej uporabljala v sedanji obliki. V skladu z drugo možnostjo bi se standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub za GSPI vključil v veljavni okvir za reševanje, pri čemer bi se navedeni okvir ustrezno spremenil, da bi se zagotovila popolna združljivost s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub. V skladu s tretjo predlagano možnostjo politike bi se področje uporabe najnižje ravni skupne sposobnosti pokrivanja izgub dodatno razširilo še na druge sistemsko pomembne institucije v Uniji (DSPI), ki niso GSPI. V oceni učinka je bilo ugotovljeno, da bi se zadevni cilji politike najboljše dosegli z drugo možnostjo politike. Ta v nasprotju s prvo možnostjo zagotavlja usklajeno izvedbo standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub za vse GSPI v Uniji z znižanjem njihovih stroškov za izpolnitev dveh morebiti različnih zahtev (standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub in veljavne DSRB), ob tem pa določa usklajeno razlago dokumenta o pogojih za skupno sposobnost pokrivanja izgub v EU. Ta možnost bo povečala rešljivost GSPI v Uniji in preprečila učinke širitve negativnih vplivov zaradi navzkrižnega imetništva deležev GSPI prek posebnih pravil standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub, ki zdaj niso določena v DSRB (tj. najnižja raven skupne sposobnosti pokrivanja izgub v obliki podrejenih dolžniških instrumentov, odbitek navzkrižnih deležev GSPI v instrumentih, primernih za skupno sposobnost pokrivanja izgub). Zagotovila bo izvedbo standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v Uniji, s tem pa bi se povečalo pričakovanje, da bodo tako ravnale tudi druge jurisdikcije, da bi se izboljšala rešljivost GSPI po vsem svetu. Po drugi strani je ta možnost boljša kot tretja možnost, saj ne vključuje pomanjkljivosti razširitve najnižje ravni skupne sposobnosti pokrivanja izgub na banke, ki niso GSPI (DSPI), pri katerih navedena raven minimalne zahteve glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub morda ni ustrezno umerjena glede na njihovo raznolikost v smislu velikosti, poslovnega modela, medsebojne povezanosti in sistemskega pomena.

Ocena učinka je pokazala, da skladnost s členom 55 DSRB, ki zahteva pogodbeno priznanje reševanja s sredstvi upnikov v pogodbah, za katere velja pravo tretje države, povzroča dve vrsti težav. Prvič, nekatere nasprotne stranke iz tretjih držav ne želijo v finančne pogodbe, sklenjene z bankami iz Unije, vključiti pogodbenega določila o priznanju pooblastila Unije za reševanje s sredstvi upnikov. To v nekaterih primerih prisili banke Unije, da ne sklenejo pogodbe, da bi lahko ravnale v skladu s členom 55 DSRB. V skrajnih primerih lahko to povzroči, da bi morale prenehati opravljati nekatere izmed svojih dejavnosti (npr. financiranje trgovine). Drugič, tudi kadar so nasprotne stranke iz tretjih držav pripravljene sprejeti določila v zvezi z reševanjem s sredstvi upnikov v svojih pogodbah z bankami Unije, lahko v nekaterih primerih lokalni nadzorniki preprečijo vključitev določil. V tem primeru lahko banke ravnajo v skladu s členom 55 DSRB samo tako, da kršijo pravila, ki jih določi lokalni nadzornik, ali prenehajo opravljati zadevni del svojih dejavnosti. Ugotovljeno je bilo, da je za obravnavo tega vprašanja potrebna sprememba tega pravila. V skladu z izbrano možnostjo politike imajo organi za reševanje možnost, da opustijo zahtevo, če to ne vpliva bistveno na sposobnost zadevnih bank za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo.

Kar zadeva pooblastilo za mirovanje obveznosti plačila (moratorij), je bil v oceni učinka poudarjen pomen takega instrumenta, zlasti v fazi pred začetkom reševanja. Z moratorijem se lahko za kratko obdobje zamrzne tok plačil, s tem pa se olajša količinska opredelitev razpoložljivih sredstev in obveznosti. Tak instrument je zelo koristen pred reševanjem (natančneje, v okviru zgodnjega posredovanja) in med njim. Pri oceni učinka so se analizirale tudi morebitne koristi nadaljnje uskladitve razpoložljivih instrumentov. V zvezi s tem je v oceni učinka navedeno, da DSRB sicer že vsebuje določbe, s katerimi se omogoča mirovanje obveznosti plačil, vendar se te na nacionalni ravni izvajajo zelo različno in morda ne zagotavljajo dovolj usklajene uporabe v zvezi s pomembnimi elementi, kot so področje uporabe, faza uporabe, sprožilni pogoji in trajanje mirovanja. Na podlagi tega se predlaga uvedba dveh dodatnih moratorijev, ki bi se uporabila v fazi zgodnjega posredovanja oziroma reševanja. Pogoji za uvedbo moratorija ter trajanje in področje uporabe so natančno določeni, da se zagotovi usklajeno izvajanje na nacionalni ravni.

Temeljne pravice

Ta predlog je usklajen s temeljnimi pravicami in upošteva načela, ki so priznana zlasti v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah, predvsem lastninsko pravico in svobodo gospodarske pobude, uporabljati pa ga je treba v skladu z navedenimi pravicami in načeli. S to direktivo se zagotovi zlasti to, da poseganje v lastninske pravice upnikov bank ni nesorazmerno. Prizadeti upniki ne bi smeli utrpeti večjih izgub od izgub, ki bi jih imeli, če bi institucija prenehala po običajnih insolvenčnih postopkih v času sprejetja odločitve o reševanju.

4. PRORAČUNSKE POSLEDICE

Predlog nima posledic za proračun Unije.

5. DRUGI ELEMENTI

Načrti za izvedbo ter ureditev spremljanja, ocenjevanja in poročanja

V skladu s predlogom morajo države članice prenesti spremembe DSRB v svoje nacionalne zakonodaje v dvanajstih mesecih od začetka veljavnosti spremenjene direktive, banke pa zagotoviti skladnost s spremenjenimi pravili v šestih mesecih od datuma prenosa predloga. Banke bodo morale ustreznim organom redno poročati o ravneh svojih kvalificiranih instrumentov. EBA mora Komisiji dvakrat letno od datuma prenosa poročati o načinu, kako se pravila o sposobnosti pokrivanja izgub in dokapitalizacije, ki veljajo za banke, izvajajo in uporabljajo po vsej Uniji.

Natančna pojasnitev posameznih določb predloga

Kot je pojasnjeno zgoraj, bodo spremembe CRR, ki so del istega zakonodajnega svežnja, vključevale pravila o minimalni zahtevi glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub za GSPI, ob tem pa se s tem predlogom obravnavajo posebni pribitek za GSPI in splošne zahteve, ki veljajo za vse banke v Uniji. V skladu s tem predlogom se uvaja več ciljno usmerjenih sprememb veljavne DSRB.

Spremembe členov 2, 12 in 13 DSRB

Standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub in DSRB priznavata strategiji reševanja z eno vstopno točko oziroma več vstopnimi točkami. V okviru strategije z eno vstopno točko se reši samo en subjekt v skupini (običajno nadrejena družba), za druge subjekte v skupini (običajno delujoče podrejene družbe) pa se postopek reševanja ne izvede, se pa njihove

izgube prenesejo na subjekt v postopku reševanja. V okviru strategije z več vstopnimi točkami se lahko reši več subjektov. Pomembno je, da se jasno opredelijo subjekti, ki jih je treba rešiti („subjekti v postopku reševanja“), in njihove podrejene družbe („skupine v postopku reševanja“), da se učinkovito uporabi zaželeno strategija reševanja. Poleg tega je ta opredelitev pomembna tudi za to, da se določi raven uporabe pravil v zvezi s sposobnostjo pokrivanja izgub, ki jih morajo upoštevati finančna podjetja. Zato se v skladu s spremembami člena 2 DSRB uvedeta pojma „subjekt v postopku reševanja“ in „skupina v postopku reševanja“. V skladu s spremembami členov 12 in 13 v zvezi z načrti za reševanje skupine se izrecno zahteva, da organi za reševanje v finančni skupini opredelijo subjekte v postopku reševanja in skupine v postopku reševanja ter ustrezno upoštevajo posledice vsakega načrtovanega ukrepa za reševanje v skupini, da se zagotovi učinkovito reševanje skupine.

Sprememba člena 45 DSRB

Člen 45 se razveljavi in nadomesti z naslednjimi novimi določbami: s členi 45, 45a, 45b, 45c, 45d, 45e, 45f, 45g, 45h, 45i in 45k.

Posebna minimalna zahteva za institucije glede kapitala in kvalificiranih obveznosti se zdaj meri kot odstotek vseh obveznosti institucije. Spremenjen člen 45 usklajuje metrike za merjenje minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti z metrikami za minimalno zahtevo za GSPI, kot so določene v standardu za skupno sposobnost pokrivanja izgub („minimalna zahteva glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub“). Zato bi bilo treba posebno minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti za institucije izraziti kot odstotek zneska skupne izpostavljenosti zadevne institucije tveganju in njene mere izpostavljenosti količnika finančnega vzvoda.

Člen 45a ohranja obstoječe izvzetje hipotekarnih kreditnih institucij iz obveznosti izpolnjevanja minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, če nacionalni insolvenčni ali podobni postopki omogočajo, da upniki učinkovito pokrijejo izgube v skladu s cilji reševanja. Poleg tega se pojasni, da za institucije, ki so izvzete iz obveznosti izpolnjevanja minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ne bi smela veljati splošna konsolidirana zahteva na ravni skupine v postopku reševanja.

V členu 45b so opredeljena merila primernosti za instrumente in postavke, ki se lahko upoštevajo pri izpolnjevanju minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, pri čemer se ta natančno uskladijo z merili primernosti, določenimi v standardu za skupno sposobnost pokrivanja izgub za minimalno zahtevo glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub. Ta merila so torej identična, razen v zvezi z naslednjim.

Kar zadeva zajete instrumente, so nekateri dolžniški instrumenti z značilnostmi izvedenih finančnih instrumentov, kot so strukturirani vrednostni papirji, primerni za izpolnjevanje minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ker se lahko z njimi ustrezno pokrijejo izgube pri reševanju. Strukturirani vrednostni papirji so dolžniške obveznosti z vgrajeno komponento izvedenega finančnega instrumenta. Njihov donos se prilagodi donosnosti referenčnih sredstev, kot so lastniški kapital, delniški indeksi, sredstva, obrestne mere, blago ali valute. V členu 45b se pojasni, da so strukturirani vrednostni papirji primerni za minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, če imajo fiksen znesek glavnice, izplačljiv ob zapadlosti, medtem ko je z izvedenim finančnim instrumentom

povezan samo dodaten donos, ki je odvisen od donosnosti referenčnega sredstva. To je utemeljeno s tem, da je fiksni znesek glavnice ob izdaji znan vnaprej, njena vrednost je stabilna v celotnem življenjskem ciklu strukturiranega vrednostnega papirja, v primeru reševanja pa se lahko preprosto uporabi za reševanje s sredstvi upnikov.

V skladu s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub bi bilo treba minimalno zahtevo glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub izpolniti predvsem s podrejenimi dolžniškimi instrumenti, ki se v primeru insolventnosti obravnavajo za nadrejenimi obveznostmi, ki so izrecno izključene iz navedene minimalne zahteve, kot so krite vloge, izvedeni finančni instrumenti, obveznosti za davek ali druge obveznosti, povezane z javnim pravom. Organi za reševanje bi zdaj lahko za vsak primer posebej zahtevali podrejenost kvalificiranih dolžniških instrumentov za izpolnitev posebne minimalne zahteve za institucije glede kapitala in kvalificiranih obveznosti. Z novimi določbami člena 45b se natančneje določi, da se lahko podrejenost zahteva, če je potrebna za lažjo uporabo instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov, zlasti kadar je jasno, da bodo upniki, katerih sredstva se uporabijo za reševanje, pri tem verjetno utrpeli izgube, ki bi presegle njihove morebitne izgube v primeru insolventnosti, in samo kolikor je potrebno za pokritje deleža izgub, ki presega verjetne izgube v primeru insolventnosti. Vsakršna podrejenost, ki jo zahtevajo organi za reševanje v zvezi s posebno minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti za institucije, ne bi smela posegati v možnost, da se minimalna zahteva glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub delno izpolni z nepodrejenimi dolžniškimi instrumenti v skladu z Uredbo (EU) št. 575/2013 in standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub.

V členu 45c so opredeljeni pogoji za določitev minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti za vse subjekte. Minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti bi morala bankam omogočiti, da pokrijejo izgube, ki naj bi po pričakovanjih nastale pri reševanju, in dokapitalizirajo banko po postopku reševanja. Organi za reševanje ustrezno utemeljijo raven minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ki se naloži na podlagi izbrane strategije reševanja. Navedena raven kot taka ne bi smela presegati vsote zneska izgub, ki naj bi po pričakovanjih nastale pri reševanju in ustrezajo kapitalskim zahtevam institucije, ter zneska za dokapitalizacijo, s katerim lahko subjekt po reševanju izpolni kapitalske zahteve, ki so potrebne za pridobitev dovoljenja, da lahko opravlja svoje dejavnosti v skladu z izbrano strategijo reševanja. Minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti bi se morala izraziti kot odstotek skupne izpostavljenosti tveganju in mer za izračun količnika finančnega vzvoda, institucije pa bi morale sočasno izpolniti ravni, ki izhajata iz teh dveh meritev.

Kar zadeva GSPI, člen 45d določa, da se lahko posebni pribitek za institucije k najnižji ravni skupne sposobnosti pokrivanja izgub, določeni s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub, naloži samo, kadar najnižja raven ne zadostuje za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo GSPI pri izbrani strategiji reševanja.

Tako kot s predlogom spremembe CRD se tudi s tem predlogom v členu 45e DSRB uvede pojem „navodilo“. S tem lahko organi za reševanje od institucij zahtevajo, da izpolnijo višje ravni minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ob tem pa na bolj prožen način obravnavajo morebitne kršitve navedenih ravni, zlasti z zmanjšanjem samodejnih učinkov takšnih kršitev v obliki omejitev maksimalnih zneskov za razdelitev (MDA). Člen 45e zlasti dovoljuje organom za reševanje, da od institucij zahtevajo, naj zagotovijo dodatne zneske za pokrivanje izgub v primeru reševanja, ki presegajo pričakovane izgube v okviru standardnega scenarija reševanja (tj. presegajo raven obstoječih kapitalskih zahtev), ter

zagotovijo zadostno zaupanje trga v subjekt po reševanju (tj. poleg zahtevanega zneska za dokapitalizacijo). Vseeno je v členu 45e določeno, da za del zahteve, ki se nanaša na pokrivanje izgub, raven iz navodil ne bi smela presegati ravni iz „navodil za kapital“, če takšna navodila zahtevajo nadzorni organi v okviru nadzorniškega stresnega testiranja, da se ustrezno poskrbi za izgube, ki presegajo običajne zahteve. Kar zadeva del, ki se nanaša na dokapitalizacijo, bi morala raven iz navodil za zagotovitev zaupanja trga institucijam omogočiti, da po reševanju ustrezno obdobje izpolnjujejo zahteve za pridobitev dovoljenja, ki veljajo zanje. Ta blažilnik za zaupanje trga ne bi smel presegati zahteve po skupnem blažilniku iz Direktive 2013/36/EU, razen če ni potrebna višja raven za zagotovitev, da subjekt po reševanju še naprej ustrezno obdobje izpolnjuje pogoje za pridobitev dovoljenja.

Člena 45f in 45g obravnavata raven uporabe minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti. Kar zadeva institucije, ki izpolnjujejo pogoje za opredelitev kot subjekti v postopku reševanja, se minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti zanje uporablja samo na konsolidirani ravni skupine v postopku reševanja. To pomeni, da bodo morali subjekti v postopku reševanja izdati kvalificirane (dolžniške) instrumente zunanjim upnikom, ki bi se uporabili za reševanje s sredstvi upnikov v primeru reševanja navedenega subjekta, (tj. skupine v postopku reševanja). Kar zadeva druge subjekte iz skupine, predlog uvaja pojem „notranje“ minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ki je usklajen s podobnim pojmom iz standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub. To pomeni, da bi morali drugi subjekti iz skupine v postopku reševanja, ki sami niso subjekti v postopku reševanja, izdati kvalificirane (dolžniške) instrumente interno, torej znotraj skupine v postopku reševanja, kar pomeni, da bi take instrumente morali kupiti subjekti v postopku reševanja. Kadar subjekt, ki je del skupine v postopku reševanja, vendar sam ni subjekt v postopku reševanja, doseže točko, ko je njegovo poslovanje neuspešno, se taki instrumenti odpišejo ali konvertirajo v lastniški kapital, izgube navedenega subjekta pa se prenesejo na subjekt v postopku reševanja. Glavna prednost notranje minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti je, da omogoča dokapitalizacijo subjekta (s kritičnimi funkcijami) iz skupine v postopku reševanja, ne da bi se zanj izvedel uradni postopek reševanja, ki bi lahko povzročil motnje na trgu. Ne glede na to bi morala uporaba te zahteve ustrezati izbrani strategiji reševanja in zlasti ne bi smela spremeniti lastniškega razmerja med subjektom in njegovo skupino v postopku reševanja po njegovi dokapitalizaciji. V predlogu je določeno še, da se lahko notranja minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti ob upoštevanju nekaterih zaščitnih ukrepov nadomesti z zavarovanimi jamstvi med subjektom v postopku reševanja in drugimi subjekti v skupini v postopku reševanja, pri čemer se lahko ta sprožijo pod enakimi časovnimi pogoji kot instrumenti, primerni za notranjo minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti. Predlagani zaščitni ukrepi vključujejo zlasti sporazum ustreznih organov za reševanje o nadomestitvi notranje minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti ter zavarovanja jamstva, ki ga subjekt v postopku reševanja zagotovi svoji podrejeni družbi, z visoko likvidnim zavarovanjem z minimalnim kreditnim in tržnim tveganjem. Poleg tega predlog ohranja obstoječo možnost, ponujeno organom za reševanje podrejenih družb subjektov v postopku reševanja, da v celoti opustijo uporabo minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti za navedene podrejene družbe, če imajo subjekt v postopku reševanja in njegove podrejene družbe sedež v isti državi članici.

V členu 45h se opredeli postopek za določitev minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti za skupino v postopku reševanja. Za določitev ravni zahteve so pristojni organ za reševanje subjekta v postopku reševanja, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine (organ za reševanje končne nadrejene družbe), in organi za reševanje drugih

subjektov v skupini v postopku reševanja. Za vse spore med organi je pristojen EBA v skladu z uredbo o organu EBA.

Spremembe členov 17 in 18 ter člen 45k

Te spremembe zadevajo kršitve minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti. V členu 45k so naštetá pooblastila, ki jih imajo organi za reševanje v primeru kršitev minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti. Ker bi lahko kršitev minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti pomenila oviro za rešljivost institucije ali skupine, se v skladu s členoma 17 in 18 skrajša sedanji postopek za odpravo ovir za rešljivost, da bi se pospešeno obravnavale vse kršitve minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti. Poleg tega se določijo nova pooblastila, ki organom za reševanje dovoljujejo, da od institucij zahtevajo spremembe profilov zapadlosti kvalificiranih instrumentov in načrtov, da ponovno vzpostavijo raven minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti.

Spremembe člena 55

V skladu s spremembami člena 55 DSRB bi organ za reševanje sorazmerno uporabljal zahtevo iz navedenega člena. Organ za reševanje lahko institucije izvzame iz obveznosti vključitve določil za priznanje reševanja s sredstvi upnikov v pogodbe ali instrumente, za katere velja pravo tretjih držav, če ugotovi, da to ne bi oviralo rešljivosti banke ter da s pravnega, pogodbenega ali ekonomskega vidika za banke vključitev določil za priznanje reševanja s sredstvi upnikov za nekatere obveznosti ni izvedljiva. V teh primerih se navedene obveznosti ne bi smele upoštevati pri minimalni zahtevi glede kapitala in kvalificiranih obveznosti in bi morale biti nadrejene obveznostim, primernim za navedeno minimalno zahtevo, da se kar najbolj zmanjša tveganje kršitve načela, da noben upnik ne sme biti na slabšem. V zvezi s tem predlog ne oslabi instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov.

Spremembe členov 59 in 60

Spremembe členov 59 in 60 zagotovijo, da se lahko odpišejo ali konvertirajo v lastniški kapital tudi instrumenti, ki so primerni za notranjo minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti ter niso kapitalski instrumenti (dolžniški instrumenti), kadar subjekt, ki je del skupine v postopku reševanja, vendar sam ni subjekt v postopku reševanja in je te instrumente izdal, doseže točko, ko postane njegovo poslovanje neuspešno.

Spremembe člena 27, nov člen 29a in spremembe člena 63 v zvezi z moratorijem

Sprememba člena 27 določa nov instrument moratorija, ki se uporabi v fazi pred reševanjem in zlasti kot pooblastilo za zgodnje posredovanje.

V novem členu 29a se opredelijo pogoji za uporabo moratorija pri zgodnjem posredovanju. V določbi se navede, da se lahko tako pooblastilo uporabi, ko je treba ugotoviti, ali so potrebni ukrepi za zgodnje posredovanje oziroma ali institucija propada ali bo verjetno propadla. Navedeta se področje uporabe pooblastila za začasno ustavitev in njegovo trajanje, ki ne more biti daljše od petih delovnih dni.

Sprememba člena 63 med splošna pooblastila za reševanje uvaja pooblastilo za začasno ustavitev plačil, če je to potrebno za učinkovito uporabo enega ali več instrumentov za reševanje ali za vrednotenje v skladu s členom 36. Navedeta se področje uporabe pooblastila za začasno ustavitev in njegovo trajanje, ki ne more biti daljše od petih delovnih dni.

Druge določbe

Predlaganih je več sprememb za zagotovitev ustreznega nadzornega poročanja in javnega razkritja zahteve.

Več sprememb zadeva regulativno strukturo in sprejemanje odločitev pri uporabi zahteve za institucije iz tretjih držav, ki imajo sedež v Uniji. Druge spremembe prinašajo nekatera pojasnila v zvezi z obravnavo centralnih nasprotnih strank v skladu z DSRB in drugimi zakonodajnimi akti Unije po sprejetju predloga o posebnem okviru za sanacijo in reševanje za centralne nasprotne stranke, kot je obravnavo centralnih nasprotnih strank z dovoljenjem za opravljanje bančnih storitev. Predlagane so bile ciljno usmerjene spremembe ustreznih direktiv o pravu gospodarskih družb, da bi se zagotovilo učinkovito reševanje centralnih nasprotnih strank.

Države članice morajo ta predlog prenesti v svoje nacionalne zakonodaje v dvanajstih mesecih od datuma začetka njegove veljavnosti. Zadevne institucije morajo zagotoviti skladnost z novimi določbami v šestih mesecih od datuma prenosa. EBA mora Komisiji dvakrat letno poročati o načinu, kako se zahteve izvajajo in uporabljajo po vsej Uniji.

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o spremembi Direktive 2014/59/EU v zvezi s sposobnostjo kreditnih institucij in investicijskih podjetij za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo ter o spremembi Direktive 98/26/ES, Direktive 2002/47/ES, Direktive 2012/30/EU, Direktive 2011/35/EU, Direktive 2005/56/ES, Direktive 2004/25/ES in Direktive 2007/36/ES

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke,¹⁰

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora,¹¹

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Odbor za finančno stabilnost je 9. novembra 2015 objavil dokument o pogojih za skupno sposobnost pokrivanja izgub („standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub“), ki ga je novembra 2015 podprla skupina G-20. Standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub zahteva, da imajo globalne sistemsko pomembne banke (GSPB), ki so v okviru Unije opredeljene kot globalne sistemsko pomembne institucije (GSPI), ustrezen najmanjši znesek obveznosti z visoko sposobnostjo pokrivanja izgub (za katere se lahko uporabi instrument za reševanje s sredstvi upnikov), da zagotovijo nemoteno in hitro pokrivanje izgub in dokapitalizacijo v postopku reševanja. Komisija se je v svojem sporočilu z dne 24. novembra 2015¹² zavezala, da bo do konca leta 2016 predložila zakonodajni predlog, s katerim se bo lahko standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub začel izvajati v skladu z mednarodno dogovorjenim rokom, tj. leta 2019.
- (2) Pri izvajanju standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v Uniji je treba upoštevati veljavno posebno minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti za institucije, ki velja za vse kreditne institucije in investicijska podjetja v Uniji ter je določena v Direktivi 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta¹³.

¹⁰ UL C , , str. .

¹¹ UL C , , str. .

¹² Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropski centralni banki, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij z naslovom „Dokončanje bančne unije“, 24. 11. 2015, COM(2015) 587 final.

¹³ Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

Zahteva glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub in minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti imata isti cilj, tj. zagotovitev, da imajo institucije v Uniji ustrezno sposobnost pokrivanja izgub, zato bi morali biti dopolnilna elementa skupnega okvira. Z operativnega vidika bi bilo treba usklajeno najnižjo raven standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub za GSPI („minimalno zahtevo glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub“) uvesti v zakonodajo Unije s spremembami Uredbe (EU) št. 575/2013¹⁴, posebni pribitek za institucije, ki so GSPI, in posebno zahtevo za institucije, ki niso GSPI, imenovano minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, pa bi bilo treba obravnavati s ciljno usmerjenimi spremembami Direktive 2014/59/EU in Uredbe (EU) št. 806/2014¹⁵. Ustrezne določbe te direktive v zvezi s sposobnostjo institucij za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo bi bilo treba dosledno uporabiti skupaj z določbami iz navedenih zakonodajnih aktov in Direktive 2013/36/EU¹⁶.

- (3) Odsotnost usklajenih pravil Unije v zvezi z izvajanjem standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v Uniji bi povzročila dodatne stroške in pravno negotovost za institucije, čezmejnimi institucijam pa bi otežila uporabo instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov. Poleg tega povzroča izkrivljanje konkurence na notranjem trgu, saj se lahko stroški, ki jih imajo institucije za izpolnitev veljavnih zahtev in standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub, po vsej Uniji precej razlikujejo. Zato je treba odpraviti navedene ovire za delovanje notranjega trga in preprečiti izkrivljanje konkurence, ki nastaja zaradi odsotnosti usklajenih pravil Unije glede izvajanja standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub. Zato je ustrezna pravna podlaga za to direktivo člen 114 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU), kot se razlaga v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča Evropske unije.
- (4) V skladu s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub bi morala Direktiva 2014/59/EU še naprej priznavati strategiji reševanja z eno vstopno točko oziroma več vstopnimi točkami. V okviru strategije z eno vstopno točko se reši samo en subjekt v skupini (običajno nadrejena družba), za druge subjekte v skupini (običajno podrejene družbe) pa se postopek reševanja ne začne, temveč se njihove izgube in potrebe po dokapitalizaciji prenesejo na subjekt, ki ga je treba rešiti. V okviru strategije z več vstopnimi točkami se lahko reši več subjektov v skupini. Pomembno je, da se jasno opredelijo subjekti, ki jih je treba rešiti („subjekti v postopku reševanja“), in njihove podrejene družbe („skupine v postopku reševanja“), da se učinkovito uporabi zaželeno strategija reševanja. Poleg tega je navedena opredelitev pomembna tudi za to, da se določi raven uporabe pravil v zvezi s sposobnostjo pokrivanja izgub in dokapitalizacije, ki jih morajo upoštevati finančna podjetja. Zato je treba uvesti pojma „subjekt v postopku reševanja“ in „skupina v postopku reševanja“ ter spremeniti Direktivo 2014/59/EU v zvezi z načrtovanjem reševanja skupine, da bi se izrecno zahtevalo, da organi za reševanje v skupini

¹⁴ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

¹⁵ Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 225, 30.7.2014, str. 1).

¹⁶ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

opredelijo subjekte v postopku reševanja in skupine v postopku reševanja ter ustrezno upoštevajo posledice vsakega načrtovanega ukrepa za reševanje v skupini, da se zagotovi učinkovito reševanje skupine.

- (5) Države članice bi morale zagotoviti, da imajo institucije ustrezno sposobnost pokrivanja izgub in dokapitalizacije, da zagotovijo nemoteno in hitro pokrivanje izgub in dokapitalizacijo pri reševanju s čim manjšim učinkom na finančno stabilnost in davkopllačevalce. To bi bilo treba doseči tako, da institucije izpolnijo posebno minimalno zahtevo za institucije glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, kot je določena v Direktivi 2014/59/EU.
- (6) Da bi se imenovalci za merjenje sposobnosti institucij za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo uskladili s tistimi iz standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub, bi bilo treba minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti izraziti kot odstotek zneska skupne izpostavljenosti zadevne institucije tveganju in njene mere izpostavljenosti količnika finančnega vzvoda.
- (7) Merila primernosti obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument reševanja s sredstvi upnikov, za minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti bi morala biti usklajena s tistimi iz Uredbe (EU) št. 575/2013 za minimalno zahtevo glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub v skladu z dopolnilnimi prilagoditvami in zahtevami iz te direktive. Zlasti bi morali biti nekateri dolžniški instrumenti z vgrajeno komponento izvedenega finančnega instrumenta, kot so nekateri strukturirani vrednostni papirji, primerni za izpolnitev minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, če imajo fiksen znesek glavnice, izplačljiv ob zapadlosti, z izvedenim finančnim instrumentom pa je povezan samo dodaten donos, ki je odvisen od donosnosti referenčnega sredstva. Glede na njihov fiksen znesek glavnice bi morali imeti navedeni instrumenti visoko sposobnost pokrivanja izgub in bi se moralo biti enostavno uporabiti za reševanje s sredstvi upnikov v primeru reševanja.
- (8) Obveznosti za izpolnitev minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti načeloma vključujejo vse obveznosti, ki izhajajo iz terjatev nezavarovanih in neprednostnih upnikov (nepodrejene obveznosti), razen če ne izpolnjujejo posebnih meril primernosti iz te direktive. Da bi z učinkovito uporabo instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov izboljšali rešljivost institucij, bi morali imeti organi za reševanje možnost, da zahtevajo, naj se minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti izpolni s podrejenimi obveznostmi, zlasti kadar je jasno, da bodo upniki, katerih sredstva se uporabijo za reševanje, pri tem verjetno utrpeli izgube, ki presegajo njihove morebitne izgube v primeru insolventnosti. Zahteva po izpolnitvi minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti s podrejenimi obveznostmi bi se morala uporabljati samo do ravni, potrebne za preprečitev, da bi izgube upnikov pri reševanju presegale izgube, ki bi jih utrpeli v primeru insolventnosti. Vsakršna podrejenost dolžniških instrumentov, ki jo zahtevajo organi za reševanje v zvezi z minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ne bi smela posegati v možnost, da se minimalna zahteva glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub delno izpolni z nepodrejenimi dolžniškimi instrumenti v skladu z Uredbo (EU) št. 575/2013, kot je dovoljeno s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub.
- (9) Minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti bi morala institucijam omogočiti, da pokrijejo izgube, ki naj bi po pričakovanjih nastale pri reševanju, in dokapitalizirajo institucijo po postopku reševanja. Organi za reševanje bi morali na podlagi strategije reševanja, ki jo izberejo, ustrezno utemeljiti naloženo raven minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, zlasti v zvezi s potrebo

po in ravno zahteve iz člena 104a Direktive 2013/36/EU pri znesku za dokapitalizacijo. Navedeno raven kot tako bi morala sestavljati vsota zneskov izgub, pričakovanih pri reševanju, ki ustrezajo kapitalskim zahtevam institucije, in zneska za dokapitalizacijo, s katerim lahko institucija po reševanju izpolni lastne kapitalske zahteve, potrebne za pridobitev dovoljenja, da lahko opravlja svoje dejavnosti v skladu z izbrano strategijo reševanja. Minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti bi se morala izraziti kot odstotek skupne izpostavljenosti tveganju in mer za izračun količnika finančnega vzvoda, institucije pa bi morale sočasno izpolniti ravni, ki izhajata iz teh dveh meritev. Organ za reševanje bi moral imeti možnost, da v ustrezno utemeljenih primerih prilagodi zneske za dokapitalizacijo, da se ustrezno izrazijo tudi povečana tveganja, ki vplivajo na rešljivost, ki izhaja iz poslovnega modela, profila financiranja in splošnega profila tveganja skupine v postopku reševanja, ter zato v teh omejenih okoliščinah zahteva, da se zneski za dokapitalizacijo iz prvega pododstavka člena 45c(3) in (4) presežejo.

- (10) Organi za reševanje bi morali za izboljšanje rešljivosti institucij imeti možnost, da poleg minimalne zahteve glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub iz Uredbe (EU) št. 575/2013 GSPI naložijo še posebno minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti za institucije. Navedena posebna minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti za institucije se lahko naloži samo, kadar minimalna zahteva glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub ne zadostuje za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo GSPI v skladu z izbrano strategijo reševanja.
- (11) Organi za reševanje bi morali pri določitvi ravni minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti upoštevati stopnjo systemskega pomena institucije in morebitni negativni vpliv njenega propada na finančno stabilnost. Upoštevati bi morali potrebo po enakih konkurenčnih pogojih za GSPI in druge primerljive institucije, ki so systemsko pomembne v Uniji. Zato se minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti za institucije, ki niso opredeljene kot GSPI, vendar imajo v Uniji primerljiv systemski pomen kot GSPI, ne bi smela nesorazmerno razlikovati od ravni in sestave minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ki se na splošno določita za GSPI.
- (12) Podobno kot pooblastila, podeljena pristojnim organom v skladu z Direktivo 2013/36/EU, bi morala ta direktiva organom za reševanje dovoliti, da od institucij zahtevajo, da izpolnijo višje ravni minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ob tem pa na bolj prožen način obravnavajo morebitne kršitve navedenih ravni, zlasti z zmanjšanjem samodejnih učinkov navedenih kršitev v obliki omejitev maksimalnih zneskov za razdelitev (MDA). Organi za reševanje bi morali imeti možnost, da institucijam dajo navodila, naj zagotovijo dodatne zneske za pokritje izgub pri reševanju, ki presegajo raven kapitalskih zahtev, določeno v Uredbi (EU) št. 575/2013 in Direktivi 2013/36/EU, in/ali zagotovijo zadostno zaupanje trgov v institucijo po reševanju. Da bi se zagotovila usklajenost z Direktivo 2013/36/EU, se lahko navodila za pokritje dodatnih izgub dajo samo, kadar pristojni nadzorni organi v skladu z Direktivo 2013/36/EU zahtevajo „navodila glede kapitala“, in ne bi smela presegati zahtevane ravni iz navedenih navodil. Kar zadeva znesek za dokapitalizacijo, bi morala zahtevana raven iz navodil za zagotovitev zaupanja trga instituciji omogočiti, da še naprej ustrezno obdobje izpolnjuje pogoje za pridobitev dovoljenja, tudi s tem, da lahko pokrije stroške v zvezi s prestrukturiranjem svojih dejavnosti po reševanju. Blažilnik za zaupanje trga ne bi smel presegati zahteve po skupnem blažilniku iz Direktive 2013/36/EU, razen če ni potrebna višja raven za zagotovitev, da subjekt po reševanju še naprej ustrezno obdobje izpolnjuje pogoje za pridobitev

dovoljenja. Organ za reševanje bi moral imeti možnost, da zahteva povečanje zneska minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, kadar subjekt redno ne zagotavlja dodatnega kapitala in kvalificiranih obveznosti, pričakovanih v skladu z navodili, da se pokrije znesek iz navodil. Organ za reševanje bi moral pri ugotavljanju, ali je neizpolnjevanje navodil redno, upoštevati poročanje subjekta o minimalni zahtevi glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ki se zahteva s to direktivo.

- (13) V skladu z Uredbo (EU) št. 575/2013 bi se morala minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti uporabljati za institucije, opredeljene kot subjekti v postopku reševanja, samo na konsolidirani ravni skupine v postopku reševanja. To pomeni, da bi se moralo od subjektov v postopku reševanja zahtevati, da izdajo instrumente in postavke, primerne za izpolnitev minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, zunanjim tretjim upnikom, ki bi se uporabili za reševanje s sredstvi upnikov v primeru reševanja subjekta v postopku reševanja.
- (14) Institucije, ki niso subjekti v postopku reševanja, bi morale izpolniti minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti na posamični podlagi. Potrebe navedenih institucij po pokrivanju izgub in dokapitalizaciji bi načeloma morali zagotoviti njihovi subjekti v postopku reševanja, in sicer s pridobitvijo kvalificiranih obveznosti, ki jih izdajo navedene institucije, ter njihovim odpisom ali konverzijo v lastniške instrumente v trenutku, ko poslovanje navedenih institucij ni več uspešno. Kot taka bi se morala minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti za institucije, ki niso subjekti v postopku reševanja, uporabljati skupaj in skladno z zahtevami za subjekte v postopku reševanja. S tem bi se moralo organom za reševanje omogočiti, da rešijo skupino v postopku reševanja, ne da bi začeli postopek reševanja za nekatere izmed njenih podrejenih subjektov, in tako preprečijo morebitne motnje na trgu. Na podlagi soglasja organa za reševanje subjekta v postopku reševanja in organa za reševanje podrejene družbe tega subjekta bi moralo biti mogoče izdajanje kvalificiranih obveznosti subjektom v postopku reševanja nadomesti z zavarovanimi jamstvi med subjektom v postopku reševanja in njegovimi podrejenimi družbami, pri čemer se lahko ta sprožijo, ko so izpolnjeni časovni pogoji, enakovredni časovnim pogojem, pod katerimi se lahko kvalificirane obveznosti odpišejo ali konvertirajo. Organi za reševanje podrejenih družb subjekta v postopku reševanja, bi morali imeti še možnost, da v celoti opustijo uporabo minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti v zvezi z institucijami, ki niso subjekti v postopku reševanja, če imajo subjekt v postopku reševanja in njegove podrejene družbe sedež v isti državi članici. Uporaba minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti v zvezi z institucijami, ki niso subjekti v postopku reševanja, bi morala ustrezati izbrani strategiji reševanja in zlasti ne bi smela spremeniti lastniškega razmerja med institucijami in njihovo skupino v postopku reševanja po dokapitalizaciji navedenih institucij.
- (15) Za zagotovitev ustrezne ravni minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti za reševanje bi morali biti za določitev ravni minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti pristojni organ za reševanje subjekta v postopku reševanja, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, tj. organ za reševanje končne nadrejene družbe, in organi za reševanje drugih subjektov v skupini v postopku reševanja. Za vse spore med organi bi moral biti pristojen Evropski bančni organ

(EBA) na podlagi Uredbe (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta¹⁷ ter v skladu s pogoji in omejitvami iz te direktive.

- (16) Morebitne kršitve minimalne zahteve glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub in minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti bi morali ustrezno obravnavati in odpraviti pristojni organi in organi za reševanje. Ker bi kršitev navedenih zahtev lahko pomenila oviro za rešljivost institucije ali skupine, bi bilo treba skrajšati sedanje postopke za odpravo ovir za rešljivost, da bi se pospešeno obravnavale vse kršitve zahtev. Poleg tega bi morali imeti organi za reševanje možnost, da od institucij zahtevajo, naj spremenijo profile zapadlosti kvalificiranih instrumentov in postavk ter pripravijo in izvedejo načrte za ponovno vzpostavitev ravni navedenih zahtev.
- (17) Da bi se zagotovila pregledna uporaba minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, bi morale institucije svojim pristojnim organom in organom za reševanje poročati o ravneh in sestavi kvalificiranih obveznosti, vključno z njihovim profilom zapadlosti in vrstnim redom pri običajnem insolvenčnem postopku, ter jih redno razkrivati javnosti. Pogostost nadzornega poročanja o izpolnjevanju kapitalskih zahtev ter minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti bi morala biti usklajena.
- (18) Z zahtevo, da se v sporazume ali instrumente, ki vzpostavljajo obveznosti, za katere velja pravo tretje države, vključi pogodbeno priznanje učinkov uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov, bi se moralo zagotoviti, da se za navedene obveznosti v primeru reševanja lahko uporabi reševanje s sredstvi upnikov. Ustrezno pripravljene in splošno sprejeti pogodbeni sporazumi bi morali zagotoviti izvedljivo rešitev, razen če in dokler se v vseh jurisdikcijah tretjih držav ne sprejmejo zakonski okviri za priznanje, ki bodo omogočali učinkovito čezmejno reševanje. Tudi po uvedbi zakonskih okvirov za priznanje bi morale pogodbene ureditve za priznanje prispevati h krepitvi pravne varnosti in predvidljivosti čezmejnega priznavanja ukrepov za reševanje. Vendar je v nekaterih primerih za institucije morda neizvedljivo, da bi navedene pogodbene pogoje vključile v sporazume ali instrumente, ki vzpostavljajo nekatere obveznosti, zlasti obveznosti, ki niso izključene iz instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov na podlagi Direktive 2014/59/EU, krite vloge ali kapitalске instrumente. Zlasti ni izvedljivo, da bi institucije v sporazume ali instrumente, ki vzpostavljajo obveznosti, vključile pogodbene pogoje o priznanju učinkov uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov, kadar so navedeni pogodbeni pogoji v zadevnih tretjih državah nezakoniti ali kadar institucije nimajo pogajalske moči, da bi jih naložile. Zato bi morali imeti organi za reševanje možnost, da opustijo uporabo zahteve za vključitev navedenih pogodbenih pogojev, kadar bi navedeni pogodbeni pogoji vključevali nesorazmerne stroške za institucije in vzpostavljene obveznosti ne bi zagotovile bistvene sposobnosti pokrivanja izgub in dokapitalizacije v primeru reševanja. Vendar se ta opustitev ne bi smela uporabljati, kadar več sporazumov ali obveznosti skupaj zagotavlja bistveno sposobnost pokrivanja izgub in dokapitalizacije v primeru reševanja. Poleg tega obveznosti, za katere veljajo opustitve, ne bi smele biti primerne za minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, da bi se preprečil vpliv na rešljivost institucij.

¹⁷ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

- (19) Za ohranitev finančne stabilnosti je pomembno, da lahko pristojni organi ustavijo slabšanje finančnega in ekonomskega položaja institucije, preden ta doseže točko, na kateri organi nimajo na razpolago druge možnosti, kot je njeno reševanje. Zato bi bilo treba pristojnim organom dati ustrezna pooblastila za zgodnje posredovanje. Ta bi morala vključevati pooblastilo za mirovanje nekaterih pogodbenih obveznosti za minimalno potrebno obdobje. Navedeno pooblastilo za mirovanje bi bilo treba točno opredeliti in izvajati samo, kadar je potrebno, da se ugotovi, ali so potrebni ukrepi za zgodnje posredovanje oziroma ali institucija propada ali bo verjetno propadla. Vendar navedeno pooblastilo za mirovanje ne bi smelo veljati za obveznosti v zvezi z udeležbo v sistemih, določenih v Direktivi 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta¹⁸, centralnimi nasprotnimi strankami in centralnimi bankami, vključno s centralnimi nasprotnimi strankami iz tretjih držav, ki jih priznava Evropski organ za vrednostne papirje in trge (ESMA). Prav tako ne bi smelo veljati za krite vloge. Pooblastila za zgodnje posredovanje bi morala vključevati pooblastila iz Direktive 2013/36/EU za okoliščine, ki niso zgodnje posredovanje, ter situacije, v katerih velja, da je treba ponovno vzpostaviti finančno stabilnost institucije.
- (20) Da bi bilo reševanje učinkovito in predvsem da bi se izognili sporom o jurisdikciji, se med tem, ko organ za reševanje izvaja pooblastila za reševanje ali uporablja instrumente za reševanje, ne začnejo ali nadaljujejo nobeni običajni insolvenčni postopki za propadajočo institucijo, razen na pobudo organa za reševanje ali z njegovim soglasjem. Koristno in priporočljivo je za omejeno obdobje odložiti nekatere pogodbene obveznosti, da ima organ za reševanje dovolj časa za izvedbo vrednotenja in uporabo instrumentov za reševanje. Navedeno pooblastilo bi bilo treba točno opredeliti in izvajati samo za najkrajše obdobje, potrebno za vrednotenje ali uporabo instrumentov za reševanje. Vendar navedeno pooblastilo ne bi smelo veljati za krite vloge ali obveznosti v zvezi z udeležbo v sistemih, določenih v Direktivi 98/26/ES, centralnimi nasprotnimi strankami in centralnimi bankami, vključno s centralnimi nasprotnimi strankami iz tretjih držav, ki jih priznava ESMA. Direktiva 98/26/ES zmanjšuje tveganje, povezano z udeležbo v plačilnih sistemih in sistemih poravnave vrednostnih papirjev, zlasti z zmanjšanjem motenj v primeru insolventnosti udeleženca v tem sistemu. Da bi se zagotovila ustrezna uporaba navedenih zaščit v kriznih razmerah, pri tem pa ohranila ustrezna varnost upravljavcev plačilnih sistemov in sistemov poravnave vrednostnih papirjev ter drugih udeležencev na trgu, bi bilo treba Direktivo 2014/59/EU spremeniti tako, da se določi, da se ukrep za preprečevanje krize ali ukrep kriznega upravljanja sam po sebi ne bi smel šteti kot insolvenčni postopek v smislu Direktive 98/26/ES, če se bistvene obveznosti iz pogodbe še naprej izpolnjujejo. Vseeno Direktiva 2014/59/EU na noben način ne bi smela posegati v delovanje sistema iz Direktive 98/26/ES ali pravico do dodatnega jamstva, ki je zagotovljena v Direktivi 98/26/ES.
- (21) Da bi se preprečilo podvajanje zahtev in uporabila ustrezna pravila za učinkovito sanacijo in reševanje centralnih nasprotnih strank v skladu z Uredbo (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank], bi bilo treba Direktivo 2014/59/EU spremeniti tako, da se iz njenega področja uporabe izključijo tiste centralne nasprotnne stranke, v zvezi s katerimi države članice v skladu z Uredbo (EU) št. 648/2012¹⁹

¹⁸ Direktiva 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 1998 o dokončnosti poravnave pri plačilih in sistemih poravnave vrednostnih papirjev (UL L 166, 11.6.1998, str. 45).

¹⁹ Uredba (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o izvedenih finančnih instrumentih OTC, centralnih nasprotnih strankah in repozitorijih sklenjenih poslov (UL L 201, 27.7.2012, str. 1).

uporabijo nekatere zahteve za izdajo dovoljenja na podlagi Direktive 2013/36/EU in imajo zato dovoljenje za poslovanje kot kreditne institucije.

- (22) Izključitev posebnih obveznosti kreditnih institucij ali investicijskih podjetij iz uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov ali iz uporabe pooblastil za mirovanje nekaterih obveznosti, za omejitev uveljavljanja pravic iz naslova jamstva ali za mirovanje pravic do odpovedi iz Direktive 2014/59/EU bi morala enakopravno veljati za obveznosti v zvezi s centralnimi nasprotnimi strankami s sedežem v Uniji in centralnimi nasprotnimi strankami iz tretjih držav, ki jih priznava ESMA.
- (23) Da bi se zagotovilo enotno razumevanje pojmov, ki se uporabljajo v različnih pravnih instrumentih, je ustrezno, da se v Direktivo 98/26/ES vključijo opredelitve in pojmi, uvedeni z Uredbo (EU) št. 648/2012 v zvezi s „centralno nasprotno stranko“ in „udeležencem“.
- (24) Da bi se reševanje centralnih nasprotnih strank izvedlo učinkovito, se zaščitni ukrepi iz Direktive 2002/47/ES²⁰ ne bi smeli uporabljati za omejitve, ki veljajo glede izvrševanja dogovora o finančnem zavarovanju, ali za omejitve glede učinka dogovora o finančnem zavarovanju z vrednostnimi papirji ali glede določila o predčasnem prenehanju s poboto ali poravnavo, ki ga določa Uredba (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank].
- (25) Direktiva 2012/30/EU²¹, Direktiva 2011/35/EU²², Direktiva 2005/56/ES²³, Direktiva 2004/25/ES²⁴ in Direktiva 2007/36/ES²⁵ vsebujejo pravila za zaščito delničarjev in upnikov centralnih nasprotnih strank, ki spadajo na področje uporabe navedenih direktiv. Kadar morajo organi za reševanje ukrepati hitro na podlagi Uredbe (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank], lahko ta pravila ovirajo njihovo učinkovito ukrepanje za reševanje ter uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil. Zato bi bilo treba odstopanja iz Direktive 2014/59/EU razširiti na ukrepe, ki se sprejmejo v skladu z Uredbo (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank]. Za zagotovitev čim večje pravne varnosti zainteresiranih strani bi morala biti odstopanja jasno in ozko opredeljena, pri čemer bi se lahko uporabljala le v javnem interesu in če so izpolnjeni pogoji za reševanje. Uporaba instrumentov za reševanje predpostavlja, da so cilji reševanja in pogoji za reševanje iz Uredbe (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank] izpolnjeni. Za zagotovitev, da lahko organi naložijo sankcije, kadar določbe iz Uredbe (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank] niso izpolnjene, ter da so navedena pooblastila za naložitev sankcij usklajena s pravnim

²⁰ Uredba (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o izvedenih finančnih instrumentih OTC, centralnih nasprotnih strankah in repozitorijih sklenjenih poslov (UL L 201, 27.7.2012, str. 1).

²¹ Direktiva 2012/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o uskladitvi zaščitnih ukrepov za varovanje interesov družbenikov in tretjih oseb, ki jih države članice zahtevajo od gospodarskih družb v pomenu drugega odstavka člena 54 Pogodbe o delovanju Evropske unije, glede ustanavljanja delniških družb ter ohranjanja in spreminjanja njihovega kapitala, zato da se oblikujejo zaščitni ukrepi z enakim učinkom v vsej Skupnosti (UL L 315, 14.11.2012, str. 74).

²² Direktiva 2011/35/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. aprila 2011 o združitvi delniških družb (UL L 110, 29.4.2011, str. 1).

²³ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/56/ES z dne 26. oktobra 2005 o čezmejnih združitvah kapitalskih družb (UL L 310, 25.11.2005, str. 1).

²⁴ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/25/ES z dne 21. aprila 2004 o ponudbah za prevzem (UL L 142, 30.4.2004, str. 12).

²⁵ Direktiva 2007/36/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o uveljavljanju določenih pravic delničarjev družb, ki kotirajo na borzi (UL L 184, 14.7.2007, str. 17).

okvirom za sanacijo in reševanje drugih finančnih institucij, bi moralo področje uporabe naslova VIII Direktive 2014/59/EU zajemati tudi kršitve določb Uredbe (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank].

- (26) Ker ciljev te direktive, tj. določitve enotnih pravil glede okvira za sanacijo in reševanje, države članice ne morejo zadovoljivo doseči in ker se te cilje zaradi obsega ukrepa lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za dosego navedenih ciljev.
- (27) Da bi se zagotovilo dovolj časa za prenos in uporabo te direktive, bi jo morale države članice prenesti v svojo zakonodajo v dvanajstih mesecih od datuma začetka njene veljavnosti, zadevne institucije pa zagotoviti skladnost z novimi določbami v šestih mesecih od datuma prenosa –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Spremembe Direktive 2014/59/EU

1. V členu 1 se doda naslednji odstavek 3:

„3. Ta direktiva se ne uporablja za tiste centralne nasprotno stranke, v zvezi s katerimi države članice v skladu s členom 14(5) Uredbe (EU) št. 648/2012 uporabljajo nekatere zahteve za pridobitev dovoljenja iz Direktive 2013/36/EU.

Vendar določbe iz naslova VIII te direktive veljajo tudi v zvezi s kaznimi, ki se uporabljajo v primeru neizpolnjevanja Uredbe (EU) št. [o sanaciji in reševanju centralnih nasprotnih strank].“.
2. V točki (71) člena 2(1) se izraz „kvalificirane obveznosti“ nadomesti z izrazom „obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov“.
3. V členu 2(1) se doda naslednja točka:

„(71a) „kvalificirane obveznosti“ pomeni obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov in po potrebi izpolnjujejo pogoje iz člena 45b ali točke (a) člena 45g(3);“.
4. V členu 2(1) se vstavijo naslednje točke (83a), (83b), (109) in (110):

„(83a) „subjekt v postopku reševanja“ pomeni subjekt s sedežem v Uniji, ki ga organ za reševanje v skladu s členom 12 opredeli kot subjekt, v zvezi s katerim je v načrtu reševanja določen ukrep za reševanje;

(83b) „skupina v postopku reševanja“ pomeni subjekt v postopku reševanja in njegove podrejene družbe, ki same niso subjekti v postopku reševanja in niso podrejene družbe drugega subjekta v postopku reševanja;

(109) „klirinški član“ pomeni klirinškega člana, kot je opredeljen v členu 2(14) Uredbe (EU) št. 648/2012;

(110) „odbor“ pomeni upravni ali nadzorni odbor ali oboje, ustanovljen v skladu z nacionalnim pravom o gospodarskih družbah in členom 27(2) Uredbe (EU) št. 648/2012.“.
5. V členu 12 se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, skupaj z organi za reševanje podrejenih družb po posvetovanju z organi za reševanje pomembnih podružnic, če je to pomembno za pomembno podružnico, pripravijo načrte reševanja skupine. V načrtu reševanja skupine se opredelijo ukrepi, ki se sprejmejo v zvezi z:

- (a) nadrejeno družbo v Uniji;
- (b) podrejenimi družbami, ki so del skupine in se nahajajo v Uniji;
- (c) subjekti iz točk (c) in (d) člena 1(1) ter
- (d) v skladu z naslovom VI, podrejenimi družbami, ki so del skupine in se nahajajo zunaj Unije.

V skladu z ukrepi iz prvega pododstavka se v načrtu reševanja za vsako skupino opredelijo:

- (a) subjekti v postopku reševanja;
- (b) skupine v postopku reševanja.“.

6. V členu 12(3) se točki (a) in (b) nadomestita z naslednjim:

„(a) so določeni načrtovani ukrepi za reševanje, ki jih je treba sprejeti za subjekte v postopku reševanja v scenarijih iz člena 10(3), ter posledice teh ukrepov za reševanje za druge subjekte v skupini iz točk (b), (c) in (d) člena 1(1), nadrejeno družbo in podrejene institucije;

(b) je preučeno, v kakšnem obsegu bi se lahko instrumenti in pooblastila za reševanje usklajeno uporabljali in izvajali za subjekte v Uniji v postopku reševanja, vključno z ukrepi za olajšanje nakupa skupine kot celote ali ločenih poslovnih področij ali dejavnosti, ki jih izvaja več subjektov v skupini, ali posebnih subjektov v skupini ali skupin v postopku reševanja, s strani tretje osebe, ter so opredeljene kakršne koli morebitne ovire za usklajeno reševanje;“.

7. V členu 12(3) se točka (e) nadomesti z naslednjim:

„(e) so določeni vsi dodatni ukrepi, ki niso navedeni v tej direktivi in jih zadevni organi za reševanje nameravajo sprejeti v zvezi s subjekti v postopku reševanja;“.

8. V členu 12(3) se doda naslednja točka (a1):

„(a1) kadar skupina vključuje več kot eno skupino v postopku reševanja, so določeni načrtovani ukrepi za reševanje v zvezi s subjekti v postopku reševanja iz vsake skupine v postopku reševanja ter posledice navedenih ukrepov za:

- (i) druge subjekte v skupini, ki pripadajo isti skupini v postopku reševanja;
- (ii) druge skupine v postopku reševanja;“.

9. V členu 13(4) se za prvim pododstavkom vstavi naslednji pododstavek:

„Kadar skupino sestavlja več kot ena skupina v postopku reševanja, poteka načrtovanje ukrepov za reševanje iz točke (a1) člena 12(3) v obliki skupne odločitve, kot je navedeno v prvem pododstavku.“.

10. V členu 13(6) se prvi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Če organi za reševanje v štirih mesecih ne sprejmejo takšne skupne odločitve, vsak organ za reševanje, ki je odgovoren za posamezno podrejeno družbo in se ne strinja z

načrtom reševanja skupine, odločitev sprejme sam in po potrebi opredeli subjekt v postopku reševanja ter pripravi in posodablja načrt reševanja skupine v postopku reševanja, v kateri so subjekti v njegovi jurisdikciji. Organi za reševanje, ki se ne strinjajo s predlaganim načrtom reševanja skupine, vsako posamezno odločitev v celoti obrazložijo, med drugim navedejo razloge za nestrinjanje s predlaganim načrtom za reševanje skupine ter upoštevajo mnenja in pomisleke drugih pristojnih organov in organov za reševanje. Vsak organ za reševanje svojo odločitev sporoči drugim članom kolegija za reševanje.“.

11. V členu 16(1) se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Skupina velja za rešljivo, če je izvedljivo in verjetno, da organi za reševanje zagotovijo prenehanje subjektov v skupini v okviru običajnih insolvenčnih postopkov ali navedeno skupino rešijo z uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje za subjekte v skupini v postopku reševanja, pri čemer v čim večji meri preprečijo resnejše škodljive posledice za finančne sisteme držav članic, v katerih se nahajajo zadevni subjekti v skupini, ali drugih držav članic ali Unije, tudi v primeru širše finančne nestabilnosti ali sistemskih dogodkov, ter z namenom zagotovitve kontinuitete opravljanja kritičnih funkcij pri navedenih subjektih v skupini, kadar jih je mogoče preprosto in pravočasno ali z drugimi sredstvi ločiti. Če skupina velja za nerešljivo, organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, o tem pravočasno obvestijo EBA.“.

12. Členu 16 se doda naslednji odstavek 4:

„4. Kadar skupino sestavlja več kot ena skupina v postopku reševanja, države članice zagotovijo, da organi iz odstavka 1 ocenijo rešljivost vsake skupine v postopku reševanja v skladu s tem členom.

Ocena iz prvega pododstavka se opravi ob oceni rešljivosti celotne skupine.“.

13. Členu 17(3) se doda naslednji pododstavek:

„Kadar je bistvena ovira za rešljivost posledica stanja iz člena 141a(2) Direktive 2013/36/EU, institucija v dveh tednih od datuma prejema obvestila v skladu z odstavkom 1 organu za reševanje predlaga možne ukrepe za zagotovitev, da institucija izpolni člen 45f ali 45g in zahtevo iz člena 128(6) Direktive 2013/36/EU.“.

14. V členu 17(5) se vstavi naslednja točka (h1):

„(h1) zahtevo, da institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) predloži načrt za ponovno vzpostavitev skladnosti s členoma 45f in 45g ter zahtevo iz člena 128(6) Direktive 2013/36/EU.“.

15. V členu 17(5) se vstavi naslednja točka (j1):

„(j1) zahtevo, da institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) spremeni profil zapadlosti postavk iz člena 45b ali točk (a) in (b) člena 45g(3), da zagotovi neprekinjeno skladnost s členom 45f ali členom 45g.“.

16. V točkah (i) in (j) člena 17(5), se izraz „člena 45“ nadomesti z izrazom „členov 45f in 45g“.

17. V členu 18 se odstavki 1 do 7 nadomestijo z naslednjim:

„1. Po posvetovanju s kolegijem nadzornikov in organi za reševanje v jurisdikcijah, v katerih so pomembne podružnice, če je to pomembno za to podružnico, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, skupaj z organi za

reševanje podrejenih družb v okviru kolegija za reševanje prouči oceno, ki se zahteva v skladu s členom 16, in stori vse potrebno, da se sprejme skupna odločitev o uporabi ukrepov, opredeljenih v skladu s členom 17(4) v zvezi z vsemi subjekti v postopku reševanja in njihovimi podrejenimi družbami, ki so subjekti v skupini iz člena 1(1).

2. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, v sodelovanju s konsolidacijskim nadzornikom in organom EBA v skladu s členom 25(1) Uredbe (EU) št. 1093/2010 pripravi in predloži poročilo nadrejeni družbi v Uniji, organom za reševanje podrejenih družb, ki ga bodo predložili podrejenim družbam pod svojim nadzorom, in organom za reševanje v jurisdikcijah, v katerih so pomembne podružnice. Poročilo se pripravi po posvetovanju s pristojnimi organi, v njem pa se analizirajo bistvene ovire za učinkovito uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje v povezavi s skupino in skupinami v postopku reševanja, če skupino sestavlja več kot ena skupina v postopku reševanja. V poročilu se obravnava vpliv na poslovni model institucije ter priporočijo sorazmerni in ciljno usmerjeni ukrepi, ki so po mnenju organa potrebni ali ustrezni za odpravo navedenih ovir.

Kadar je ovira za rešljivost skupine posledica stanja iz člena 141a(2) Direktive 2013/36/EU, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, nadrejeno družbo v Uniji obvesti o svoji oceni navedene ovire po posvetovanju z organom za reševanje subjekta v postopku reševanja, in organi za reševanje njegovih podrejenih institucij.

3. Nadrejena družba v Uniji lahko v štirih mesecih po datumu prejema poročila predloži pripombe in organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine, predlaga nadomestne ukrepe, s katerimi bi se lahko odpravile ovire, ugotovljene v poročilu.

Kadar so navedene ovire posledica stanja iz člena 141a(2) Direktive 2013/36/EU, nadrejena družba v Uniji v dveh tednih od datuma prejema obvestila v skladu z odstavkom 2 organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine, predlaga možne ukrepe za zmanjšanje ali odpravo navedenih ovir.

4. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, vse ukrepe, ki jih predlaga nadrejena družba v Uniji, sporoči konsolidacijskemu nadzorniku, EBA, organom za reševanje podrejenih družb in organom za reševanje v jurisdikcijah, v katerih so pomembne podružnice, če je to pomembno za to podružnico. Organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, in organi za reševanje podrejenih družb po posvetovanju s pristojnimi organi in organi za reševanje v jurisdikcijah, v katerih so pomembne podružnice, storijo vse, kar je v njihovi moči, da v okviru kolegija za reševanje sprejmejo skupno odločitev o opredelitvi bistvenih ovir ter po potrebi oceno ukrepov, ki jih predlaga nadrejena družba v Uniji, in ukrepov za zmanjšanje ali odpravo ovir, ki jih zahtevajo organi, pri čemer upoštevajo možni učinek ukrepov v vseh državah članicah, v katerih skupina deluje.

5. Skupna odločitev se sprejme v štirih mesecih po tem, ko nadrejena družba v Uniji predloži pripombe, ali ob izteku štirimesečnega roka iz odstavka 3, karkoli nastopi prej.

Skupna odločitev v zvezi z ovirami za rešljivost, ki so posledica stanja iz člena 141a(2) Direktive 2013/36/EU, se sprejme v dveh tednih po tem, ko nadrejena družba v Uniji predloži pripombe v skladu z odstavkom 3.

Skupna odločitev se obrazloži in navede v dokumentu, ki ga organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, predloži nadrejeni družbi v Uniji.

EBA lahko v skladu s členom 31(c) Uredbe (EU) št. 1093/2010 na prošnjo organa za reševanje organom za reševanje pomaga pri doseganju skupne odločitve.

6. Če skupna odločitev ni sprejeta v roku iz odstavka 5, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, odločitev o ustreznih ukrepih, ki jih je treba v skladu s členom 17(4) sprejeti na ravni skupine ali skupine v postopku reševanja, sprejme sam.

Odločitev se v celoti obrazloži, pri njenem sprejemanju pa se upoštevajo mnenja in pomisleki drugih organov za reševanje. Nadrejeni družbi v Uniji odločitev predloži organ za reševanje, pristojen na ravni skupine.

Če ob koncu zadevnega obdobja iz odstavka 5 kateri koli organ za reševanje v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 zadevo iz odstavka 9 tega člena predloži EBA, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, svojo odločitev odloži in počaka na odločitev, ki jo EBA lahko sprejme v skladu s členom 19(3) navedene uredbe, nato pa svojo odločitev sprejme v skladu z odločitvijo EBA. Zadevno obdobje iz odstavka 5 se šteje za obdobje za doseganje sprave v smislu navedene uredbe. EBA odločitev sprejme v enem mesecu ali enem tednu, če je predložitev zadeve v odločanje EBA povezana z oviro za rešljivost zaradi stanja iz člena 141a(2) Direktive 2013/36/EU. Zadeva se po koncu zadevnega obdobja iz odstavka 5 ali po sprejetju skupne odločitve ne predloži EBA. Če EBA odločitve ne sprejme, se uporabi odločitev organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine.

7. Če se skupna odločitev ne sprejme, organi za reševanje podrejenih družb sprejmejo svoje odločitve o ustreznih ukrepih, ki jih morajo podrejene družbe sprejeti na individualni ravni v skladu s členom 17(4). Odločitev se v celoti obrazloži, pri njenem sprejemanju pa se upoštevajo mnenja in pomisleki drugih organov za reševanje. Odločitev se predloži zadevni podrejeni družbi in organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine.

Če ob koncu zadevnega obdobja iz odstavka 5 kateri koli organ za reševanje v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 zadevo iz odstavka 9 tega člena predloži EBA, organ za reševanje podrejene družbe svojo odločitev odloži in počaka na odločitev, ki jo EBA lahko sprejme v skladu s členom 19(3) navedene uredbe, nato pa svojo odločitev sprejme v skladu z odločitvijo EBA. Zadevno obdobje iz odstavka 5 se šteje za obdobje za doseganje sprave v smislu navedene uredbe. EBA odločitev sprejme v enem mesecu ali enem tednu, če je predložitev zadeve v odločanje EBA povezana z oviro za rešljivost zaradi kršitve členov 45 do 45i. Zadeva se po koncu zadevnega obdobja iz odstavka 5 ali po sprejetju skupne odločitve ne predloži EBA. Če EBA odločitve ne sprejme, se uporabi odločitev organa za reševanje podrejene družbe.“

18. V členu 27(1) se doda naslednja točka (i):

„(i) kadar so pogoji iz člena 29a izpolnjeni, lahko začasno odložijo katero koli obveznost plačila ali izročitve, ki velja za institucijo ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1).“

19. Vstavi se naslednji člen 29a:

„Člen 29a

Pooblastilo za mirovanje nekaterih obveznosti

1. Države članice določijo, da lahko njihov zadevni pristojni organ po posvetovanju z organom za reševanje izvaja pooblastilo iz točke (i) člena 27(1) samo, kadar je

izvajanje pooblastila za mirovanje potrebno za oceno iz prvega stavka člena 27(1) ali za ugotovitev iz točke (a) člena 32(1).

2. Mirovanje iz odstavka 1 ni daljše od najkrajšega obdobja, za katero pristojni organ meni, da je potrebno za oceno iz točke (a) člena 27(1) ali ugotovitev iz točke (a) člena 32(1), vsekakor pa ni daljše od petih delovnih dni.
3. Mirovanje v skladu z odstavkom 1 se ne uporablja za:
 - (a) obveznosti plačila in izročitve do sistemov ali operaterjev sistemov, določenih v skladu z Direktivo 98/26/ES, centralnih nasprotnih strank in centralnih nasprotnih strank iz tretjih držav, ki jih ESMA priznava v skladu s členom 25 Uredbe (EU) št. 648/2012, in centralnih bank;
 - (b) upravičene terjatve za namene Direktive 97/9/ES;
 - (c) krite vloge.
4. Pristojni organi pri izvajanju pooblastila na podlagi tega člena upoštevajo učinek, ki ga lahko ima izvajanje navedenega pooblastila na pravilno delovanje finančnih trgov.
5. Obveznost plačila ali izročitve, ki zapade med obdobjem mirovanja, se izvede takoj po izteku navedenega obdobja.
6. Če obveznosti plačila ali izročitve na podlagi pogodbe v skladu z odstavkom 1 mirujejo, obveznosti plačila ali izročitve nasprotnih strank subjekta na podlagi navedene pogodbe mirujejo enako dolgo.
7. Države članice zagotovijo, da pristojni organi organe za reševanje nemudoma obvestijo o izvajanju vseh pooblastil iz odstavka 1.
8. Države članice, ki uporabijo možnost iz člena 32(2), zagotovijo, da lahko pooblastilo za mirovanje iz odstavka 1 tega člena po posvetovanju s pristojnim organom izvaja tudi organ za reševanje, kadar je izvajanje pooblastila za mirovanje potrebno za ugotovitev iz točke (a) člena 32(1).“.
20. V členu 32(1) se točka (b) nadomesti z naslednjim:

„(b) ob upoštevanju časovnega okvira in drugih ustreznih okoliščin ni upravičeno pričakovati, da bi alternativni ukrepi zasebnega sektorja, vključno z ukrepi v okviru IJS, ali nadzorni ukrepi, vključno z zgodnjim posredovanjem oziroma odpisom ali konverzijo ustreznih kapitalskih instrumentov ali kvalificiranih obveznosti v skladu s členom 59(2), sprejeti v zvezi z institucijo, preprečili propad institucije v razumnem obdobju;“.
21. V členu 33 se odstavki 2, 3 in 4 nadomestijo z naslednjim:
 2. „Države članice zagotovijo, da organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi s subjektom iz točke (c) ali (d) člena 1(1), če navedeni subjekt izpolnjuje pogoje iz člena 32(1).
 3. Če so podrejene institucije mešanega poslovnega holdinga v neposredni ali posredni lasti vmesnega finančnega holdinga, se v načrtu reševanja določi, da se vmesni finančni holding opredeli kot subjekt v postopku reševanja, države članice pa zagotovijo, da se sprejmejo ukrepi za reševanje za namene reševanja skupine v zvezi z vmesnim finančnim holdingom. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje ne sprejmejo ukrepov za reševanje za namene reševanja skupine v zvezi z mešanim poslovnim holdingom.

4. Organi za reševanje lahko ob upoštevanju odstavka 3 tega člena sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi s subjektom iz točke (c) ali (d) člena 1(1), tudi če subjekt iz točke (c) ali (d) člena 1(1) ne izpolnjuje pogojev iz člena 32(1), kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
- (a) subjekt je subjekt v postopku reševanja;
 - (b) ena ali več podrejenih družb navedenega subjekta, ki so institucije, vendar niso subjekti v postopku reševanja, izpolnjuje pogoje iz člena 32(1);
 - (c) sredstva in obveznosti navedenih podrejenih družb so takšna, da njihov propad ogroža skupino v postopku reševanja kot celoto, ukrep za reševanje v zvezi s subjektom iz točke (c) ali (d) člena 1(1) pa je potreben za reševanje takih podrejenih družb, ki so institucije, ali za reševanje zadevne skupine v postopku reševanja kot celote.“.
22. V členu 44(2) se točka (f) nadomesti z naslednjim:
„(f) obveznostmi, katerih preostala zapadlost je krajša od sedem dni, do sistemov ali operaterjev sistemov, določenih v skladu z Direktivo 98/26/ES, ali njihovih udeležencev ter so posledica sodelovanja v takšnem sistemu ali do centralnih nasprotnih strank iz tretjih držav, ki jih priznava ESMA;“.
23. Člen 45 se nadomesti z naslednjimi členi:
„Člen 45
Uporaba in izračun minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti
- 1. Države članice zagotovijo, da institucije in subjekti iz točk (b), (c) in (d) člena 1(1) vedno izpolnjujejo zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti v skladu s členi 45 do 45i.
 - 2. Zahteva iz odstavka 1 se izračuna v skladu s členom 45c(3) ali (4), kot je ustrezno, in sicer kot znesek kapitala in kvalificiranih obveznosti, ter se izrazi kot:
 - (a) znesek skupne izpostavljenosti zadevnega subjekta iz odstavka 1 tveganju, ki se izračuna v skladu s členom 92(3) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (b) mera izpostavljenosti količnika finančnega vzvoda za zadevni subjekt iz odstavka 1, ki se izračuna v skladu s členom 429(3) Uredbe (EU) št. 575/2013.
- Člen 45a Izvzetje iz minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti*
- 1. Ne glede na člen 45 organi za reševanje izvzamejo iz zahteve iz člena 45(1) hipotekarne kreditne institucije, ki se financirajo s kritimi obveznicami in ki v skladu z nacionalnim pravom ne smejo sprejemati vlog, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
 - (a) navedene institucije prenehajo po nacionalnih insolvenčnih postopkih ali drugih postopkih, ki se izvajajo v skladu s členom 38, 40 ali 42 in so zasnovani za navedene institucije;
 - (b) takšni nacionalni insolvenčni postopki ali drugi postopki zagotovijo, da upniki navedenih institucij, vključno z imetniki kritih obveznic, kadar je ustrezno, prevzamejo izgube na način, ki ustreza ciljem reševanja.
 - 2. Institucije, ki so izvzete iz zahteve iz člena 45(1), niso del konsolidacije iz člena 45f(1).

Člen 45b Kvalificirane obveznosti za subjekte v postopku reševanja

1. Kvalificirane obveznosti se v znesek kapitala in kvalificiranih obveznosti subjektov v postopku reševanja vključijo le, kadar izpolnjujejo pogoje iz člena 72a, razen točke (d) člena 72b(2) Uredbe (EU) št. 575/2013.
2. Z odstopanjem od točke (l) člena 72a(2) Uredbe (EU) št. 575/2013 se obveznosti, ki izhajajo iz dolžniških instrumentov z značilnostmi izvedenih finančnih instrumentov, kot so strukturirani vrednostni papirji, v znesek kapitala in kvalificiranih obveznosti vključijo samo, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
 - (a) določeni znesek obveznosti, ki izhaja iz dolžniškega instrumenta, je v času izdaje znan vnaprej, je fiksni in nanj ne vpliva značilnost izvedenih finančnih instrumentov;
 - (b) za dolžniški instrument, vključno z njegovo značilnostjo izvedenih finančnih instrumentov, ne velja sporazum o pobotu, za njegovo vrednotenje pa se ne uporablja člen 49(3).

V znesek kapitala in kvalificiranih obveznosti se vključi samo tisti del obveznosti iz prvega pododstavka, ki ustreza znesku iz točke (a) prvega pododstavka.
3. Organi za reševanje se lahko odločijo, da subjeki v postopku reševanja izpolnjujejo obveznost iz člena 45f z instrumenti, ki izpolnjujejo vse pogoje iz člena 72a Uredbe (EU) št. 575/2013, za zagotovitev, da se lahko subjekt v postopku reševanja reši na primeren način v skladu s cilji reševanja.

Odločitev organa za reševanje iz tega odstavka se obrazloži na podlagi naslednjih elementov:

 - (a) nepodrejene obveznosti iz prvega in drugega odstavka imajo v nacionalnem prednostnem vrstnem redu upnikov v okviru insolventnosti enak položaj kot nekatere obveznosti, ki so v skladu s členom 44(2) ali členom 44(3) izključene iz uporabe pooblastil za odpis ali konverzijo;
 - (b) tveganja, da bodo upniki s terjatvami, nastalimi zaradi nepodrejenih obveznosti, ki niso izključene iz uporabe pooblastil za odpis ali konverzijo v skladu s členom 44(2) ali členom 44(3), zaradi načrtovane uporabe pooblastil za odpis ali konverzijo v zvezi z navedenimi obveznostmi utrpeli večje izgube, kot bi jih v primeru prenehanja po običajnih insolvenčnih postopkih;
 - (c) znesek podrejenih obveznosti ne presega zneska, potrebnega za zagotovitev, da upniki iz točke (b) ne utrpijo večjih izgub od tistih, ki bi jih utrpeli v primeru prenehanja po običajnih insolvenčnih postopkih.
4. Komisiji se dodeli pooblastilo za sprejetje delegiranih aktov v skladu s členom 115 v zvezi z ukrepi za podrobnejšo opredelitev pogojev iz točke (a) prvega pododstavka odstavka 2.

Člen 45c Določitev minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti

1. Organ za reševanje po posvetovanju s pristojnim organom določi zahtevo iz člena 45(1) za vsak subjekt na podlagi naslednjih meril:
 - (a) potrebe po zagotovitvi, da se lahko subjekt v postopku reševanja reši z uporabo instrumentov za reševanje, vključno z instrumentom za

reševanje s sredstvi upnikov, če je to primerno, na način, ki zagotavlja izpolnitev ciljev reševanja;

- (b) potrebe, da se v ustreznih primerih zagotovi, da imajo subjekt v postopku reševanja in njegove podrejene družbe, ki so institucije in niso subjekti v postopku reševanja, zadostne kvalificirane obveznosti za zagotovitev, da bi se lahko v primeru uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov oziroma pooblastil za odpis in konverzijo v zvezi z njimi pokrile izgube, količnik skupnega kapitala in količnik finančnega vzvoda v obliki navadnega lastniškega temeljnega kapitala zadevnih subjektov pa bi se ponovno vrnila na potrebno raven, ki navedenim subjektom omogoča nadaljnje izpolnjevanje pogojev za pridobitev dovoljenja in nadaljnje izvajanje dejavnosti, za katere imajo dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali Direktivo 2014/65/EU;
- (c) potrebe po zagotovitvi, da ima subjekt v postopku reševanja, če je v načrtu reševanja predvideno, da se lahko določeni razredi kvalificiranih obveznosti v skladu s členom 44(3) izključijo iz reševanja s sredstvi upnikov ali v okviru delnega prenosa v celoti prenesejo na prejemnika, zadostne druge kvalificirane obveznosti za zagotovitev, da bi se lahko pokrile izgube, kapitalske zahteve ali po potrebi količnik finančnega vzvoda v obliki navadnega lastniškega temeljnega kapitala subjekta v postopku reševanja pa ponovno vrnila na potrebno raven, ki bi zadevnemu subjektu omogočala nadaljnje izpolnjevanje pogojev za pridobitev dovoljenja in nadaljnje izvajanje dejavnosti, za katere ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali Direktivo 2014/65/EU;
- (d) velikosti, poslovnega modela, modela financiranja in profila tveganja subjekta;
- (e) obsega, v katerem bi lahko sistem jamstva za vloge prispeval k financiranju reševanja v skladu s členom 109;
- (f) obsega negativnih učinkov propada subjekta na finančno stabilnost, tudi na podlagi širjenja negativnih učinkov na druge institucije ali subjekte zaradi medsebojne povezanosti subjekta z drugimi institucijami ali subjekti ali preostalim finančnim sistemom.

2. Kadar je v načrtu reševanja določeno, da je treba sprejeti ukrep za reševanje v skladu z zadevnim scenarijem reševanja iz člena 10(3), je zahteva iz člena 45(1) enaka znesku, ki zadostuje za zagotovitev naslednjega:

- (a) izgube, za katere se lahko pričakuje, da jih bo utrpel subjekt, se v celoti pokrijejo (,pokrivanje izgub‘);
- (b) subjekt ali njegove podrejene družbe, ki so institucije in niso subjekti v postopku reševanja, se dokapitalizirajo do ravni, potrebne za to, da lahko še naprej izpolnjujejo pogoje za pridobitev dovoljenja in izvajajo dejavnosti, za katere imajo dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU, Direktivo 2014/65/EU ali enakovredno zakonodajo (,dokapitalizacija‘).

Kadar je v načrtu reševanja določeno, da subjekt preneha po običajnem insolvenčnem postopku, zahteva iz člena 45(1) za navedeni subjekt ne presega zneska, ki zadostuje za pokritje izgub v skladu s točko (a) prvega pododstavka.

3. Brez poseganja v zadnji pododstavek znesek iz odstavka 2 za subjekte v postopku reševanja ne presega višjega od naslednjih zneskov:

(a) vsote:

(i) zneska izgub, ki jih je treba pokriti pri reševanju, pri čemer ta znesek ustreza zahtevam iz člena 92(1)(a), (b) in (c) Uredbe (EU) št. 575/2013 ter člena 104a Direktive 2013/36/EU, ki veljajo za subjekt v postopku reševanja na subkonsolidirani ravni skupine v postopku reševanja;

(ii) zneska za dokapitalizacijo, s katerim lahko skupina v postopku reševanja po reševanju znova vzpostavi svoj količnik skupnega kapitala iz člena 92(1)(c) Uredbe (EU) št. 575/2013 in zahtevo iz člena 104a Direktive 2013/36/EU, ki velja zanj, na subkonsolidirani ravni skupine v postopku reševanja;

(b) vsote:

(i) zneska izgub, ki jih je treba pokriti pri reševanju, pri čemer ta znesek ustreza zahtevi za subjekt v postopku reševanja glede količnika finančnega vzvoda iz Uredbe (EU) št. 575/2013 na subkonsolidirani ravni skupine v postopku reševanja, ter

(ii) zneska za dokapitalizacijo, s katerim lahko skupina v postopku reševanja po reševanju znova vzpostavi količnik finančnega vzvoda iz člena 92(1)(d) Uredbe (EU) št. 575/2013 na subkonsolidirani ravni skupine v postopku reševanja.

Za namen točke (a) člena 45(2) se zahteva iz člena 45(1) izrazi v odstotkih kot znesek, izračunan v skladu s točko (a) tega odstavka, deljen z zneskom skupne izpostavljenosti tveganju.

Za namen točke (b) člena 45(2) se zahteva iz člena 45(1) izrazi v odstotkih kot znesek, izračunan v skladu s točko (b) tega odstavka, deljen z mero izpostavljenosti količnika finančnega vzvoda.

Organ za reševanje določi zneske za dokapitalizacijo iz prejšnjih pododstavkov v skladu z ukrepi za reševanje, predvidenimi v načrtu reševanja, ter lahko navedene zneske prilagodi, da ustrezno odražajo tveganja, ki vplivajo na rešljivost in ki izhajajo iz poslovnega modela, profila financiranja in splošnega profila tveganja skupine v postopku reševanja.

4. Brez poseganja v zadnji pododstavek znesek iz odstavka 2 za subjekte, ki sami niso subjekti v postopku reševanja, ne presega višjega od naslednjih zneskov:

(a) vsote:

(i) zneska izgub, ki jih je treba pokriti pri reševanju, pri čemer ta znesek ustreza zahtevam iz člena 92(1)(a), (b) in (c) Uredbe (EU) št. 575/2013 ter člena 104a Direktive 2013/36/EU, ki veljajo za subjekt, ter

(ii) zneska za dokapitalizacijo, s katerim lahko subjekt znova vzpostavi svoj količnik skupnega kapitala iz člena 92(1)(c) Uredbe (EU) št. 575/2013 in zahtevo iz člena 104a Direktive 2013/36/EU, ki velja zanj;

(b) vsote:

(i) zneska izgub, ki jih je treba pokriti pri reševanju, pri čemer ta znesek ustreza zahtevi za subjekt po količniku finančnega vzvoda iz člena 92(1)(d) Uredbe (EU) št. 575/2013, ter

(ii) zneska za dokapitalizacijo, ki subjektu omogoča, da znova vzpostavi svoj količnik finančnega vzvoda iz člena 92(1)(d) Uredbe (EU) št. 575/2013.

Za namen točke (a) člena 45(2)(a) se zahteva iz člena 45(1) izrazi v odstotkih kot znesek, izračunan v skladu s točko (a), deljen z zneskom skupne izpostavljenosti tveganju.

Za namen točke (b) člena 45(2)(b) se zahteva iz člena 45(1) izrazi v odstotkih kot znesek, izračunan v skladu s točko (b), deljen z mero izpostavljenosti količnika finančnega vzvoda.

Organ za reševanje določi zneske za dokapitalizacijo iz prejšnjih pododstavkov v skladu z ukrepi za reševanje, predvidenimi v načrtu reševanja, ter lahko navedene zneske prilagodi, da ustrezno odražajo tveganja, ki vplivajo na potrebe po dokapitalizaciji, ki izhajajo iz poslovnega modela, profila financiranja in splošnega profila tveganja subjekta.

5. Kadar organ za reševanje pričakuje, da se lahko določeni razredi kvalificiranih obveznosti v skladu s členom 44(3) izključijo iz reševanja s sredstvi upnikov ali v okviru delnega prenosa v celoti prenesejo na prejemnika, zahteva iz člena 45(1) ne presega zneska, ki zadostuje za:

(a) pokritje zneska izključenih obveznosti, opredeljenih v skladu s členom 44(3);

(b) zagotovitev izpolnitve pogojev iz odstavka 2.

6. Odločitev organa za reševanje, da določi minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti v skladu s tem členom, se obrazloži in vključuje celovito oceno elementov iz odstavkov 2 do 5.

7. Za namene odstavkov 3 in 4 se kapitalske zahteve razumejo v skladu s tem, kako pristojni organ izvaja prehodne določbe, določene v poglavjih 1, 2 in 4 naslova I dela 10 Uredbe (EU) št. 575/2013 in v določbah nacionalne zakonodaje za izvajanje možnosti, ki jih pristojnim organom daje navedena uredba.

Organ za reševanje lahko zniža zahtevo iz člena 45(1), da upošteva znesek, ki ga bo k financiranju preferenčne strategije reševanja predvidoma prispeval sistem jamstva za vloge v skladu s členom 109 Direktive 2014/59/EU.

Velikost takšnega znižanja temelji na verodostojni oceni potencialnega prispevka iz sistema jamstva za vloge in (je) vsaj:

(a) manj kot preudarna ocena potencialnih izgub, ki bi jih moral prevzeti sistem jamstva za vloge, če bi institucija prenehala po običajnih insolvenčnih postopkih, ob upoštevanju prednostne obravnave sistema jamstva za vloge v skladu s členom 108 Direktive 2014/59/EU;

(b) manj kot omejitev prispevkov sistema jamstva za vloge iz drugega pododstavka člena 109(5) Direktive 2014/59/EU;

(c) upošteva splošno tveganje izčrpanja razpoložljivih finančnih sredstev iz sistema jamstva za vloge zaradi prispevanja k več propadam ali reševanjem bank ter

- (d) skladna z drugimi ustreznimi določbami nacionalne zakonodaje ter nalogami in odgovornostmi organa, ki je odgovoren za sistem jamstva za vloge;
 - (e) organ za reševanje po posvetovanju z organom, ki je odgovoren za sistem jamstva za vloge, evidentira svoj pristop v zvezi z oceno splošnega tveganja izčrpanja razpoložljivih finančnih sredstev iz sistema jamstva za vloge in uporabi ustrezna znižanja v skladu s pododstavkom 1, če navedeno tveganje ni pretirano.
8. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, s katerimi se podrobneje opredelijo merila iz odstavka 1, na podlagi katerih je treba v skladu s tem členom določiti zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti.

EBA predloži Komisiji navedene osnutke regulativnih standardov do [en mesec po začetku veljavnosti].

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 45d Določitev minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti za subjekte GSPI

1. Za subjekt v postopku reševanja, ki je GSPI ali del GSPI, zahteva iz člena 45(1) zajema naslednje:
 - (a) zahtevo iz člena 92a Uredbe (EU) št. 575/2013 in
 - (b) vsako dodatno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ki jo določi organ za reševanje posebej za subjekt v skladu z odstavkom 2 ter se izpolni z obveznostmi, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 45b.
2. Organ za reševanje lahko naloži dodatno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti iz točke (b) odstavka 1 samo:
 - (a) kadar zahteva iz točke (a) odstavka 1 ne zadostuje za izpolnitev pogojev iz člena 45c ter
 - (b) kolikor znesek zahtevanega kapitala in kvalificiranih obveznosti ne presega ravni, potrebne za izpolnitev pogojev iz člena 45c.
3. Kadar je več GSPI, ki pripadajo isti GSPI v EU, subjektov v postopku reševanja, zadevni organi za reševanje izračunajo znesek iz odstavka 2:
 - (a) za vsak subjekt v postopku reševanja;
 - (b) za nadrejeni subjekt v Uniji, kot če bi bil edini subjekt GSPI v EU v postopku reševanja.
4. Odločitev organa za reševanje, da naloži dodatno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti na podlagi točke (b) odstavka 1, se obrazloži in vključuje celovito oceno elementov iz odstavka 2.

Člen 45e Navodila za minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti

1. Organ za reševanje lahko da subjektu navodilo, naj zagotovi kapital in kvalificirane obveznosti, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 45b ali člena 45g(3) ter presegajo ravni iz členov 45c in 45d, s katerima so določeni dodatni zneski za:
 - (a) pokrivanje morebitnih dodatnih izgub subjekta poleg izgub, zajetih v členu 45c, in/ali

- (b) zagotovitev, da se v primeru reševanja ohrani zadostno zaupanje trga v subjekt z dodatnimi kapitalskimi instrumenti poleg zahteve iz točke (b) člena 45c(2) (‚blažilnik za zaupanje trga‘).

Navodilo se da in izračuna samo v zvezi z zahtevo iz člena 45(1), ki se izračuna v skladu s točko (a) člena 45(2).

2. Znesek iz navodil, danih v skladu z odstavkom 1, se lahko določi samo, kadar je pristojni organ že določil svoje navodilo v skladu s členom 104b Direktive 2013/36/EU, in ne presega ravni iz navedenega navodila.

Znesek iz navodil, danih v skladu s točko (b) odstavka 1, ne presega zneska zahteve po skupnem blažilniku iz točke (6) člena 128 Direktive 2013/36/EU z izjemo zahteve iz točke (a) navedene določbe, razen če je višja raven potrebna za zagotovitev, da subjekt po reševanju še naprej izpolnjuje pogoje za pridobitev dovoljenja za ustrezno obdobje, ki ni daljše od enega leta.

Organ za reševanje subjektu predloži razloge in celovito oceno za potrebo po in raven navodil, danih v skladu s tem členom.

3. Kadar subjekt redno ne zagotavlja dodatnega kapitala in kvalificiranih obveznosti, pričakovanih v skladu z navodili iz prvega odstavka, lahko organ za reševanje zahteva povečanje zneska zahteve iz člena 45c(2), da se pokrije znesek iz navodil, danih v skladu s tem členom.
4. Za subjekt, ki ne zagotovi dodatnega kapitala in kvalificiranih obveznosti, kot se pričakuje v skladu z navodili iz prvega odstavka, ne veljajo omejitve iz člena 141 Direktive 2013/36/EU.

Člen 45f Uporaba minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti v zvezi s subjekti v postopku reševanja

1. Subjekti v postopku reševanja izpolnijo zahteve iz členov 45c do 45e na konsolidirani podlagi na ravni skupine v postopku reševanja.
2. Zahteva iz člena 45(1) se za subjekt v postopku reševanja določi na konsolidirani ravni skupine v postopku reševanja v skladu s členom 45h, na podlagi zahtev iz členov 45c do 45e ter glede na to, ali naj bi bile v skladu z načrtom reševanja podrejene družbe skupine v tretji državi rešene ločeno.

Člen 45g Uporaba minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti v zvezi s subjekti, ki sami niso subjekti v postopku reševanja

1. Institucije, ki so podrejene družbe subjekta v postopku reševanja in same niso subjekti v postopku reševanja, izpolnijo zahteve iz členov 45c do 45e na posamični podlagi. Organ za reševanje lahko po posvetovanju s pristojnim organom sklene, da bo zahtevo iz tega člena uporabil za subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1), ki je podrejena družba subjekta v postopku reševanja in sam ni subjekt v postopku reševanja.

Zahteva iz člena 45(1) se za subjekt iz prvega pododstavka določi v skladu s členom 45h in na podlagi zahtev iz členov 45c do 45e.

2. Za zahtevo iz člena 45(1), ki velja za subjekte iz prvega odstavka, veljajo naslednji pogoji:
- (a) subjekt v postopku reševanja, izpolnjuje konsolidirano zahtevo iz člena 45f;

- (b) vsota vseh zahtev, ki veljajo za podrejene družbe skupine v postopku reševanja, se pokrije s konsolidirano zahtevo iz člena 45f in je ne presega, razen če to ni izključna posledica učinkov konsolidacije na ravni skupine v postopku reševanja v skladu s členom 45f(1);
 - (c) zahteva ne presega prispevka podrejene družbe h konsolidirani zahtevi iz člena 45f(1);
 - (d) izpolnjuje merila primernosti iz odstavka 3.
3. Zahteva se izpolni z enim ali več od naslednjega:
- (a) z obveznostmi, ki:
 - (i) se izdajo subjektu v postopku reševanja in jih ta kupi;
 - (ii) izpolnjujejo merila primernosti iz člena 72a, razen točke (b) člena 72b(2) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (iii) se v običajnih insolvenčnih postopkih obravnavajo za obveznostmi, ki niso primerne za kapitalske zahteve, ki se izdajo subjektom, ki niso subjekt v postopku reševanja in jih ti kupijo;
 - (iv) so vključene v pooblastilo za odpis ali konverzijo v skladu s členi 59 do 62, pri čemer je to usklajeno s strategijo reševanja skupine v postopku reševanja ter zlasti ne vpliva na nadzor, ki ga subjekt v postopku reševanja izvaja nad podrejeno družbo;
 - (b) s kapitalskimi instrumenti, ki se izdajo subjektom, ki niso subjekt v postopku reševanja in jih ti kupijo, če izvajanje pooblastila za odpis ali konverzijo v skladu s členi 59 do 62 ne vpliva na nadzor, ki ga subjekt v postopku reševanja izvaja nad podrejeno družbo.
4. Zahteva se lahko ob soglasju organa za reševanje podrejene družbe in organa za reševanje subjekta v postopku reševanja izpolni z jamstvom, ki ga subjekt v postopku reševanja zagotovi svoji podrejeni družbi in izpolnjuje naslednje pogoje:
- (a) jamstvo se zagotovi vsaj za znesek, enakovreden znesku zahteve, ki se z jamstvom nadomesti;
 - (b) jamstvo se sproži, ko podrejena družba ni zmožna plačati svojih dolgov ali drugih obveznosti, ko ti zapadejo, ali v primeru ugotovitve iz člena 59(3) v zvezi s podrejeno družbo, kar koli nastopi prej;
 - (c) vsaj 50 % zneska jamstva se zavaruje na podlagi dogovora o finančnem zavarovanju, opredeljenega v točki (a) člena 2(1) Direktive 2002/47/ES;
 - (d) za jamstvo in dogovor o finančnem zavarovanju velja pravo države članice, v kateri ima podrejena družba sedež, razen če organ za reševanje podrejene družbe ne določi drugače;
 - (e) zavarovanje s premoženjem, ki se uporabi za jamstvo, izpolnjuje zahteve iz člena 197 Uredbe (EU) št. 575/2013 ter je po ustrezno razumnih odbitkih zadostno za to, da se v celoti pokrije zajamčeni znesek;
 - (f) zavarovanje s premoženjem, ki se uporabi za jamstvo, je neobremenjeno in se zlasti ne uporabi za zavarovanje drugega jamstva;
 - (g) dejanska zapadlost zavarovanja s premoženjem izpolnjuje isti pogoj za zapadlost, kot je določen v členu 72c(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, ter

- (h) za prenos zavarovanja s subjekta v postopku reševanja na zadevno podrejeno družbo ni pravnih, regulativnih ali operativnih ovir, niti ko se v zvezi s subjektom v postopku reševanja sprejme ukrep za reševanje.
5. Organ za reševanje podrejene družbe, ki ni subjekt v postopku reševanja, lahko v celoti opusti uporabo tega člena v zvezi z navedeno podrejeno družbo, kadar:
- (a) ista država članica podrejeni družbi in subjektu v postopku reševanja, izda dovoljenje in ju nadzira;
 - (b) subjekt v postopku reševanja izpolnjuje zahtevo iz člena 45f na subkonsolidirani podlagi;
 - (c) trenutno ne obstaja niti ni predvidena bistvena dejanska ali pravna ovira za takojšnji prenos kapitala na podrejeno družbo, v zvezi s katero je bila sprejeta ugotovitev v skladu s členom 59(3), ali za to, da bi subjekt v postopku reševanja odplačal obveznosti tej podrejeni družbi, zlasti če se v zvezi s subjektom v postopku reševanja sprejme ukrep za reševanje;
 - (d) subjekt v postopku reševanja izpolni zahteve pristojnega organa glede preudarnega upravljanja podrejene družbe in zagotovi s soglasjem pristojnega organa, da jamči za obveznosti podrejene družbe, ali pa so tveganja v podrejeni družbi zanemarljiva;
 - (e) postopki subjekta v postopku reševanja, za ovrednotenje, merjenje in kontrolo tveganja zajemajo podrejeno družbo;
 - (f) ima subjekt v postopku reševanja več kot 50 % glasovalnih pravic, ki izhajajo iz deleža v kapitalu podrejene družbe, ali ima pravico, da imenuje ali odstrani večino članov upravljalnega organa podrejene družbe;
 - (g) je pristojni organ podrejene družbe v skladu s členom 7(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 v celoti opustil uporabo posameznih kapitalskih zahtev v zvezi s podrejeno družbo.

Člen 45h Postopek za določitev zahteve

1. Organ za reševanje subjekta v postopku reševanja, organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, kadar je ta drugi kot prvi, in organi za reševanje podrejenih družb skupine v postopku reševanja na posamični podlagi storijo vse, kar je v njihovi moči, da bi sprejeli skupno odločitev o:

- (a) znesku zahteve, ki se uporablja na konsolidirani podlagi za vsak subjekt v postopku reševanja;
- (b) znesku zahteve, ki se uporablja na posamični podlagi za vsako podrejeno družbo subjekta v postopku reševanja.

S skupno odločitvijo se zagotovi skladnost s členoma 45f in 45g, poleg tega se skupna odločitev v celoti obrazloži in predloži, kot je navedeno spodaj:

- (a) subjektu v postopku reševanja jo predloži njegov organ za reševanje;
- (b) podrejenim družbam subjekta v postopku reševanja jo predložijo njihovi organi za reševanje;

- (c) nadrejeni družbi skupine v Uniji jo predloži organ za reševanje subjekta v postopku reševanja, če navedena nadrejena družba v Uniji sama ni subjekt v postopku reševanja iz iste skupne v postopku reševanja.
2. Kadar je več kot en subjekt GSPI, ki pripadajo isti GSPI v EU, subjekt v postopku reševanja, organi za reševanje iz prvega pododstavka razpravljajo ter se po potrebi in v skladu s strategijo reševanja GSPI dogovorijo o uporabi člena 72e Uredbe (EU) št. 575/2013 ter morebitnih prilagoditvah za čim večje zmanjšanje ali odpravo razlike med vsoto zneskov iz točke (a) člena 45d(3) in člena 12 Uredbe (EU) št. 575/2013 za posamezne subjekte v postopku reševanja ter vsoto zneskov iz točke (b) člena 45d(3) in člena 12 Uredbe (EU) št. 575/2013.

Taka prilagoditev se lahko uporabi pod naslednjimi pogoji:

- (a) prilagoditev se lahko uporabi v zvezi z razlikami v izračunu zneskov skupne izpostavljenosti tveganju med zadevnimi državami članicami, in sicer tako, da se prilagodi raven zahteve;
- (b) prilagoditev se ne uporabi za odpravo razlik, nastalih zaradi izpostavljenosti med skupinami v postopku reševanja.

Vsota zneskov iz točke (a) člena 45d(3) in člena 12 Uredbe (EU) št. 575/2013 za posamezne subjekte v postopku reševanja ni manjša od vsote zneskov iz točke (b) člena 45d(3) in člena 12 Uredbe (EU) št. 575/2013.

3. Če skupna odločitev ni sprejeta v štirih mesecih, se odločitev sprejme v skladu z odstavki 4 do 6.
4. Kadar se skupna odločitev v štirih mesecih ne sprejme zaradi nestrinjanja glede konsolidirane zahteve, organ za reševanje subjekta v postopku reševanja sprejme odločitev o konsolidirani zahtevi po ustreznem upoštevanju:
- (a) ocene podrejenih družb, ki jo opravijo zadevni organi za reševanje;

mnenja organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, kadar je ta organ drugi kot organ za reševanje subjekta v postopku reševanja.

Če je ob koncu štirimesečnega obdobja kateri koli izmed zadevnih organov za reševanje v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 zadevo predložil EBA, organ za reševanje subjekta v postopku reševanja svojo odločitev odloži in počaka na odločitev, ki jo EBA lahko sprejme v skladu s členom 19(3) navedene uredbe, nato pa svojo odločitev sprejme v skladu z odločitvijo EBA.

Pri odločitvi EBA se upoštevata točki (a) in (b) prvega pododstavka.

Štirimesečno obdobje se šteje za obdobje za doseganje sprave v smislu navedene uredbe. EBA odločitev sprejme v enem mesecu.

Po koncu štirimesečnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve ni več mogoče predložiti EBA.

Če EBA odločitve ne sprejme v enem mesecu, se uporabi odločitev organa za reševanje subjekta v postopku reševanja.

5. Kadar se skupna odločitev v štirih mesecih ne sprejme zaradi nestrinjanja glede ravni zahteve, ki jo je treba uporabiti na posamični podlagi za podrejene družbe skupine v postopku reševanja, odločitev sprejmejo zadevni organi za reševanje podrejenih družb, če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- (a) mnenja in pomisleki, ki jih je izrazil organ za reševanje subjekta v postopku reševanja, so bili ustrezno upoštevani;
- (b) mnenje organa za reševanje, pristojnega na ravni skupine, kadar je navedeni organ drugi kot organ za reševanje subjekta v postopku reševanja, je bilo ustrezno upoštevano ter
- (c) skladnost s členom 45g(2) je bila preverjena.

Če je ob koncu štirimesečnega obdobja organ za reševanje subjekta v postopku reševanja ali organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 zadevo predložil EBA, organi za reševanje, pristojni za podrejene družbe, na posamični podlagi svoje odločitve odložijo in počakajo na odločitev, ki jo EBA lahko sprejme v skladu s členom 19(3) navedene uredbe, nato pa svoje odločitve sprejmejo v skladu z odločitvijo EBA. Pri odločitvi EBA se upoštevajo točke (a), (b) in (c) prvega pododstavka.

Štirimesečno obdobje se šteje za obdobje za doseganje sprave v smislu navedene uredbe. EBA odločitev sprejme v enem mesecu.

Po koncu štirimesečnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve ni več mogoče predložiti EBA.

Če EBA odločitve ne sprejme v enem mesecu, se uporabijo odločitve organov za reševanje podrejenih družb.

Skupna odločitev oziroma vse odločitve, ki se sprejmejo v odsotnosti skupne odločitve, se redno pregledujejo in po potrebi posodablajo.

6. Kadar se skupna odločitev ne sprejme v štirih mesecih zaradi nestrinjanja glede ravni konsolidirane zahteve in ravni zahteve, ki jo je treba uporabiti na posamični podlagi za podrejene družbe skupine v postopku reševanja, velja naslednje:

- (a) sprejme se odločitev o konsolidirani zahtevi v skladu z odstavkom 4;
- (b) sprejme se odločitev o ravni zahteve, ki jo je treba uporabiti na posamični podlagi za podrejene družbe skupine v postopku reševanja v skladu z odstavkom 4 po:
 - (i) ustrezni obravnavi odločitve iz točke (a);
 - (ii) oceni skladnosti s členom 45g(2).

7. Skupna odločitev iz odstavka 1 oziroma vse odločitve, ki jih sprejmejo organi za reševanje iz odstavkov 4, 5 in 6 v odsotnosti skupne odločitve so zavezujoče za zadevne organe za reševanje.

Skupna odločitev oziroma vse odločitve, ki se sprejmejo v odsotnosti skupne odločitve, se redno pregledujejo in po potrebi posodablajo.

8. Organi za reševanje ob usklajevanju s pristojnimi organi zahtevajo, da subjekti izpolnjujejo zahtevo iz člena 45(1), in to preverjajo ter sprejmejo vse morebitne odločitve v skladu s tem členom vzporedno s pripravo in posodabljanjem načrtov reševanja.

9. Organ za reševanje subjekta v postopku reševanja EBA obvesti o minimalni zahtevi glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ki je bila določena:

- (a) na konsolidirani ravni skupine v postopku reševanja;

- (b) na posamični podlagi na ravni podrejenih družb skupine v postopku reševanja.

Člen 45i Nadzorno poročanje in javno razkritje zahteve

1. Subjekti iz člena 1(1) svojim pristojnim organom in organom za reševanje vsaj letno poročajo o:
 - (a) ravneh razpoložljivih postavk, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 45b ali člena 45g(3), ter zneskih kapitala in kvalificiranih obveznosti, izraženih v skladu s členom 45(2) po uporabi odbitkov v skladu s členi 72e do 72j Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (b) sestavi postavk iz točke (a), vključno z njihovim profilom zapadlosti in razvrstitvijo v običajnih insolvenčnih postopkih.
2. Subjekti iz člena 1(1) vsaj letno javno objavijo:
 - (a) ravni razpoložljivih postavk, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 45b ali člena 45g(3);
 - (b) sestavo postavk iz točke (a), vključno z njihovim profilom zapadlosti in razvrstitvijo v običajnih insolvenčnih postopkih.
3. EBA pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov za določitev enotnih oblik, predlog in pogostnosti za nadzorno poročanje in javno razkritje iz odstavkov (1) in (2) tega člena.

EBA predloži Komisiji navedene izvedbene tehnične standarde do [12 mesecev po začetku veljavnosti].

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010.
4. Zahteve po javnem razkritju se uporabijo na datum, ko se zahteva iz člena 45(1) prvič v celoti izpolni.

Člen 45j Poročanje EBA

1. Organi za reševanje ob usklajevanju s pristojnimi organi obvestijo EBA o minimalni zahtevi glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ki je bila določena za vsako institucijo v njegovi jurisdikciji.
2. EBA pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov za določitev enotnih oblik, predlog in opredelitev, na podlagi katerih organi za reševanje ob usklajevanju s pristojnimi organi zbirajo informacije in jih pošiljajo EBA za namene odstavka 1.

EBA predloži Komisiji navedene osnutke izvedbenih tehničnih standardov do [12 mesecev po začetku veljavnosti] ... *

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

* UL (prosimo, vstavite datum): 12 mesecev po datumu začetka veljavnosti te direktive.

Člen 45k Kršitve minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti

1. Vsako kršitev minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ki jo stori subjekt, obravnavajo ustrezni organi na podlagi vsaj enega od naslednjih:
 - (a) pooblastil za zmanjšanje ali odpravo ovir za rešljivost v skladu s členoma 17 in 18;
 - (b) ukrepov iz člena 104 Direktive 2013/36/ES;
 - (c) ukrepov za zgodnje posredovanje v skladu s členom 27;
 - (d) upravnih kazni in drugih upravnih ukrepov v skladu s členoma 110 in 111.
2. Organi za reševanje in pristojni organi se pri izvajanju svojih pooblastil iz točk (a) do (d) odstavka 1 med sabo posvetujejo.

Člen 45l Poročila

1. EBA v sodelovanju s pristojnimi organi in organi za reševanje Komisiji predloži poročilo z ocenami najmanj naslednjega:
 - (a) kako se zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti izvaja na nacionalni ravni in zlasti, ali so se med ravnmi, določenimi za primerljive subjekte v državah članicah, pojavile razlike;
 - (b) kako organi za reševanje izvajajo pooblastilo, da od institucij zahtevajo izpolnjevanje zahteve z instrumenti iz člena 45b(2), in ali se navedeno pooblastilo izvaja različno v posameznih državah članicah.
2. V poročilu iz odstavka 1 se upoštevajo:
 - (a) vpliv minimalne zahteve in katerih koli predlaganih usklajenih ravni minimalne zahteve na:
 - (i) finančne trge na splošno in zlasti na trge nezavarovanega dolga in izvedenih finančnih instrumentov;
 - (ii) poslovne modele in strukture bilanc stanja institucij, zlasti profil financiranja in strategijo financiranja institucij, ter pravno in operativno strukturo skupin;
 - (iii) dobičkonosnost institucij, zlasti njihov strošek financiranja;
 - (iv) prenos izpostavljenosti na subjekte, ki niso predmet bonitetnega nadzora;
 - (v) finančne inovacije;
 - (vi) razširjenost pogodbenih instrumentov za reševanje s sredstvi upnikov ter naravo in tržljivost takih instrumentov;
 - (vii) odnos institucij do tveganja;
 - (viii) raven obremenitve sredstev v instituciji;
 - (ix) ukrepe institucij za izpolnitev minimalnih zahtev in zlasti obseg, v katerem so bile izpolnjene minimalne zahteve z zmanjšanjem finančnega vzvoda za sredstva, izdajanjem dolgoročnega dolga in zbiranjem kapitala, ter

- (x) raven posojil kreditnih institucij, zlasti posojil mikro, malim in srednjim podjetjem, enotam regionalne ali lokalne ravni držav in subjektom javnega sektorja, ter na financiranje trgovanja, vključno s posojanjem v okviru uradnih shem za zavarovanje izvoznih kreditov;
 - (b) medsebojni vpliv minimalnih zahtev in kapitalskih zahtev, količnika finančnega vzvoda in likvidnostnih zahtev iz Uredbe (EU) št. 575/2013 in Direktive 2013/36/EU;
 - (c) sposobnost institucij, da neodvisno pridobivajo kapital ali financiranje na trgih, da bi izpolnile vse predlagane usklajene minimalne zahteve.
3. Poročilo iz odstavka 1 zajema dve koledarski leti in se Komisiji predloži do 30. septembra v koledarskem letu za zadnjim koledarskim letom, zajetim s poročilom. “.
24. Člen 55 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 55

Pogodbena priznanje reševanja s sredstvi upnikov

1. Države članice zahtevajo, da institucije in subjekti iz točk (b), (c) in (d) člena 1(1) vključijo pogodbeno določilo, na podlagi katerega upnik ali stranka sporazuma ali instrumenta, ki vzpostavlja obveznost, prizna, da je obveznost lahko predmet pooblastil za odpis in konverzijo, ter se strinja, da bo zavezan(-a) k vsakemu znižanju glavnice ali preostalega neporavnane zneska, konverziji ali razveljavitvi, kar uveljavi organ za reševanje z izvajanjem navedenih pooblastil, če navedena obveznost izpolnjuje vse naslednje pogoje:
- (a) obveznost ni izključena v skladu s členom 44(2);
 - (b) obveznost ni vloga iz točke (a) člena 108;
 - (c) za obveznost ne velja pravo tretje države;
 - (d) obveznost se izda ali sprejme po datumu, ko država članica začne uporabljati določbe, sprejete za prenos tega oddelka.
2. Zahteve iz odstavka 1 ni treba uporabiti, kadar organ države članice za reševanje ugotovi, da so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
- (a) v skladu s pravom tretje države ali zavezujočim sporazumom, sklenjenim z navedeno tretjo državo, so lahko obveznosti ali instrumenti iz prvega pododstavka predmet pooblastil za odpis in konverzijo, ki jih ima organ države članice za reševanje;
 - (b) za institucijo ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) vključitev takega pogodbenega določila v zvezi z nekaterimi obveznostmi ni izvedljiva s pravnega, pogodbenega ali ekonomskega vidika;
 - (c) opustitev zahteve iz odstavka 1 za nekatere obveznosti ne ovira rešljivosti institucij in subjektov iz točk (b), (c) in (d) člena 1(1).

Obveznosti iz točk (b) in (c) ne vključujejo dolžniških instrumentov, ki so nezavarovane obveznosti, instrumenti dodatnega temeljnega kapitala in instrumenti dodatnega kapitala. Poleg tega so nadrejene obveznostim, ki se upoštevajo pri minimalni zahtevi glede kapitala in kvalificiranih obveznosti.

Obveznosti, ki v skladu s točkama (b) in (c) ne vključujejo pogodbenega določila iz odstavka 1, se ne upoštevajo pri minimalni zahtevi glede kapitala in kvalificiranih obveznosti.

3. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje od institucij in subjektov iz točk (b), (c) in (d) člena 1(1) zahtevajo, da organom predložijo pravno mnenje v zvezi s pravno izvršljivostjo in učinkovanjem pogodbenega pogoja iz odstavka 1.
4. To, da institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) med pogodbene določbe, ki urejajo zadevno obveznost, ne vključi pogodbenega določila, zahtevanega v skladu z odstavkom 1, organu za reševanje ne prepreči izvajanja pooblastil za odpis in konverzijo v zvezi z navedeno obveznostjo.
5. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da podrobneje opredeli seznam obveznosti, za katere velja izjema iz odstavka 1, in vsebino pogodbenega določila iz navedenega odstavka, pri čemer upošteva različne poslovne modele institucij.

EBA navedene osnutke regulativnih tehničnih standardov Komisiji predloži do 3. julija 2015.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

6. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da določi pogoje, pod katerimi za institucijo ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) vključitev pogodbenega določila iz odstavka 1 v zvezi z nekaterimi obveznostmi ne bi bila izvedljiva s pravnega, pogodbenega ali ekonomskega vidika ter pod katerimi opustitev zahteve iz odstavka 1 ne bi ovirala rešljivosti navedene institucije ali subjekta.

EBA navedene osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.“.

25. V členu 63(1) se doda naslednja točka (n):

„(n) pooblastilo za mirovanje obveznosti plačila ali izročitve, ki veljajo za institucijo ali subjekt iz odstavka 1, če organ za reševanje po posvetovanju s pristojnim organom sklene, da je izvajanje pooblastila za mirovanje potrebno za učinkovito uporabo enega ali več instrumentov za reševanje ali za vrednotenje v skladu s členom 36.“.

26. V členu 63(1) se vstavita naslednja odstavka 1a in 1b:

„1a. Obdobje mirovanja v skladu z odstavkom 1(n) ni daljše od najkrajšega obdobja, za katero organ za reševanje meni, da je potrebno za učinkovito uporabo enega ali več instrumentov za reševanje ali za vrednotenje v skladu s členom 36, vsekakor pa ni daljše od petih delovnih dni.

1b. Mirovanje v skladu z odstavkom 1(n) se ne uporablja za:

- (a) obveznosti plačila in izročitve do sistemov ali operaterjev sistemov, določenih za namene Direktive 98/26/ES, centralnih nasprotnih strank in centralnih nasprotnih strank iz tretjih držav, ki jih ESMA priznava v skladu s členom 25 Uredbe (EU) št. 648/2012, ter centralnih bank;

- (b) upravičene terjatve za namene Direktive 97/9/ES;
 - (c) krite vloge, kot so opredeljene v členu 2(1)(94).“.
27. V naslovih členov 59 in 60 se vstavi besedilo „in kvalificiranih obveznosti“.
28. V členu 59 se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:
- „1. Pooblastilo za odpis ali konverzijo ustreznih kapitalskih instrumentov in kvalificiranih obveznosti se lahko izvaja:
- (a) neodvisno od ukrepa za reševanje ali
 - (b) skupaj z ukrepom za reševanje, če so izpolnjeni pogoji za reševanje iz členov 32 in 33.
- Pooblastilo za odpis ali konverzijo kvalificiranih obveznosti neodvisno od ukrepa za reševanje se lahko izvaja samo v zvezi s kvalificiranimi obveznostmi, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 45g(3)(a), razen pogoja v zvezi s preostalo zapadlostjo obveznosti.“.
29. V členu 59(2) in (3) se besedilo „kapitalskih instrumentov“ in „kapitalskimi instrumenti“ nadomesti z „kapitalskih instrumentov in obveznosti iz odstavka 1“ oziroma „kapitalskimi instrumenti in obveznostmi iz odstavka 1“.
30. V členu 59(4) in (10) se besedilo „kapitalskih instrumentov“ in „kapitalskimi instrumenti“ nadomesti z „kapitalskih instrumentov ali obveznosti iz odstavka 1“ oziroma „kapitalskimi instrumenti ali obveznostmi iz odstavka 1“.
31. V členu 60(1) se doda naslednja točka (d):
- „(d) glavnica kvalificiranih obveznosti iz člena 59(1) se v obsegu, ki je potreben za doseg ciljev reševanja iz člena 31, ali do zmogljivosti zadevnih kvalificiranih obveznosti odpiše ali konvertira v instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala ali oboje, kar je nižje.“.
32. V členu 60 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:
- „2. Če se odpiše glavnica zadevnega kapitalskega instrumenta ali kvalificirane obveznosti:
- (a) je zmanjšanje te glavnice trajno, pri čemer je možno povečanje vrednosti v skladu z mehanizmom povrnitve iz člena 46(3);
 - (b) v okviru zneska instrumenta, ki je bil odpisan, ali v zvezi z njim ne ostane nobena obveznost do imetnika zadevnega kapitalskega instrumenta in obveznosti iz člena 59(1), razen že zapadlih obveznosti in obveznosti za odškodnine, ki lahko nastanejo zaradi pritožbe, s katero se izpodbija zakonitost izvajanja pooblastila za odpis;
 - (c) razen nadomestil v skladu z odstavkom 3, se nobeno nadomestilo ne izplača nobenemu imetniku zadevnih kapitalskih instrumentov in obveznosti iz člena 59(1).“.
33. V členu 60(3) se besedilo „zadevnih kapitalskih instrumentov“ nadomesti z „zadevnih kapitalskih instrumentov in obveznosti iz člena 59(1)“.
34. V členu 69(4) se točka (b) nadomesti z naslednjim:
- „(b) obveznosti plačila in izročitve do sistemov ali operaterjev sistemov, določenih za namene Direktive 98/26/ES, centralnih nasprotnih strank,

centralnih nasprotnih strank iz tretjih držav, ki jih ESMA priznava v skladu s členom 25 Uredbe (EU) št. 648/2012, ter centralnih bank;“.

35. V členu 70 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Organi za reševanje ne izvajajo pooblastila iz odstavka 1 v zvezi s pravicami iz naslova jamstva sistemov ali operaterjev sistemov, določenih za namene Direktive 98/26/ES, centralnih nasprotnih strank in centralnih nasprotnih strank iz tretjih držav, ki jih ESMA priznava v skladu s členom 25 Uredbe (EU) št. 648/2012, ter centralnih bank glede sredstev, za katere institucija v postopku reševanja jamči ali jih nudi s kritjem ali zavarovanjem.“.

36. V členu 71 se odstavek 3 nadomesti z naslednjim:

„3. Mirovanje na podlagi odstavkov 1 ali 2 ne velja za sisteme ali operaterje sistemov, določene za namene Direktive 98/26/ES, centralne nasprotne stranke in centralne nasprotne stranke iz tretjih držav, ki jih ESMA priznava v skladu s členom 25 Uredbe (EU) št. 648/2012, ali centralne banke.“.

37. V členu 88 se besedilo „člena 45“ nadomesti z „členov 45 do 45i“.

38. V členu 88(1) se prvi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Ob upoštevanju člena 89 organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, vzpostavijo kolegije za reševanje za opravljanje nalog iz členov 12, 13, 16, 18, 45 do 45i, 91 in 92 ter, po potrebi, za zagotovitev sodelovanja in usklajevanja z organi za reševanje iz tretjih držav.“.

39. Člen 89 se nadomesti z naslednjim:

*„Člen 89
Evropski kolegiji za reševanje*

1. Kadar ima institucija iz tretje države ali nadrejena družba iz tretje države podrejene družbe v Uniji ali nadrejene družbe v Uniji s sedežem v dveh ali več državah članicah ali dve ali več podružnic v Uniji, ki jih dve ali več držav članic štejejo za pomembne, organi za reševanje držav članic, v katerih imajo navedeni subjekti sedež ali v katerih se nahajajo navedene pomembne podružnice, vzpostavijo enoten evropski kolegij za reševanje.

2. Evropski kolegij za reševanje iz odstavka 1 opravlja funkcije in izvaja naloge iz člena 88 v zvezi s subjekti iz odstavka 1 in, če jih to zadeva, podružnicami.

Naloge, ki jih v skladu z odstavkom 2 izvaja evropski kolegij za reševanje, vključujejo določitev zahteve iz členov 45 do 45i.

Člani evropskega kolegija za reševanje pri določitvi zahteve iz členov 45 do 45i po potrebi upoštevajo globalno strategijo reševanja, ki so jo sprejeli organi tretjih držav.

Kadar v skladu z globalno strategijo reševanja podrejene družbe v Uniji ali nadrejena družba v Uniji in njene podrejene institucije niso subjekti v postopku reševanja, člani evropskega kolegija za reševanje pa se strinjajo z navedeno strategijo, podrejene družbe v Uniji ali nadrejena družba v Uniji izpolni(-jo) zahtevo iz člena 45g(1) na konsolidirani podlagi tako, da subjektu v tretji državi, ki je v postopku reševanja, izda(-jo) kvalificirane instrumente iz člena 45g(3)(a) in (b).

3. Kadar ima ena sama nadrejena družba v Uniji v lasti vse podrejene družbe v Uniji, ki pripadajo instituciji v tretji državi ali nadrejeni družbi v tretji državi, evropskemu

kolegiju za reševanje predseduje organ za reševanje iz države članice, v kateri ima sedež nadrejena družba v Uniji.

Kadar se prvi pododstavek ne uporablja, evropskemu kolegiju za reševanje predseduje organ za reševanje nadrejene družbe v Uniji ali podrejene družbe v Uniji z največjo vrednostjo skupnih bilančnih sredstev.

4. Države članice lahko ob soglasju vseh zadevnih strani odstopijo od zahteve po vzpostavitvi evropskega kolegija za reševanje, če druga skupina ali kolegij opravlja enake funkcije in izvaja enake naloge, kot so določene v tem členu, ter spoštuje vse pogoje in postopke, vključno s tistimi, ki zajemajo članstvo in sodelovanje v evropskih kolegijih za reševanje, iz tega člena in člena 90. V takem primeru se vsa sklicevanja na evropske kolegije za reševanje v tej direktivi razumejo tudi kot sklicevanja na te druge skupine ali kolegije.
5. Ob upoštevanju odstavkov 3 in 4 tega člena evropski kolegij za reševanje sicer deluje v skladu s členom 88.“.

40. Člen 110 se spremeni:

(a) v odstavku 1 se prvi stavek nadomesti z naslednjim:

„Brez poseganja v pravico držav članic, da določijo in izrečejo kazenske sankcije, države članice določijo pravila o upravnih kaznih in drugih upravnih ukrepih, ki se uporabljajo, kadar se nacionalne določbe za prenos te direktive ali določbe Uredbe [*o sanaciji in reševanju centralnih nasprotnih strank*] ne spoštujejo, ter sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev njihovega izvajanja.“;

(b) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:

„2. Če obveznosti iz prvega odstavka veljajo za institucije, finančne institucije ali nadrejene družbe v Uniji v smislu te direktive ali za centralne nasprotnne stranke, klirinške člane centralnih nasprotnih strank ali nadrejene družbe v smislu Uredbe [*o sanaciji in reševanju centralnih nasprotnih strank*], države članice zagotovijo, da se lahko v primeru kršitve in pod pogoji iz nacionalnega prava uporabijo upravne kazni za člane upravljalnega organa v smislu te direktive ali člane odbora v smislu Uredbe [*o sanaciji in reševanju centralnih nasprotnih strank*] in druge fizične osebe, ki so v skladu z nacionalnim pravom odgovorne za kršitev.“;

(c) v odstavku 3 se prvi stavek nadomesti z naslednjim:

„Pooblastila za izrek upravnih kazni iz te direktive se podelijo organom za reševanje ali pristojnim organom, če so ti drugačni od organov za reševanje, glede na vrsto kršitve.“.

41. Člen 111 se spremeni:

(a) v odstavku 1 se točke (a), (b) in (c) nadomestijo z naslednjim:

„(a) načrti sanacije in načrti sanacije skupine se ne pripravijo, vzdržujejo in posodablajo, s čimer se krši člen 5 ali 7 te direktive ali člen 9 uredbe [*o sanaciji in reševanju centralnih nasprotnih strank*];

(b) namera za zagotovitev finančne podpore v skupini se ne sporoči pristojnemu organu, s čimer se krši člen 25 te direktive;

(c) ne zagotovijo se vse informacije, potrebne za pripravo načrtov reševanja, s čimer se krši člen 11 te direktive ali člen 14 uredbe [*o sanaciji in reševanju centralnih nasprotnih strank*];

(d) upravljalni organ institucije ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) te direktive ali odbor centralne nasprotne stranke v smislu uredbe [*o sanaciji in reševanju centralnih nasprotnih strank*] ne obvesti pristojnega organa, da ta institucija ali subjekt iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) te direktive ali centralna nasprotna stranka propada ali bo verjetno propadla, s čimer se krši člen 81 te direktive ali člen 68(1) uredbe [*o sanaciji in reševanju centralnih nasprotnih strank*].“;

(b) odstavek 2 se spremeni:

(i) točka (a) se nadomesti z naslednjim:

„(a) javno izjavo, v kateri sta navedeni odgovorna fizična oseba, institucija, finančna institucija, nadrejena družba v Uniji, centralna nasprotna stranka ali druga pravna oseba ter vrsta kršitve;“;

(ii) točka (c) se nadomesti z naslednjim:

„(c) začasno prepoved opravljanja funkcij v institucijah ali subjektih iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) te direktive ali v centralnih nasprotnih strankah za vse člane upravljalnega organa ali višjega vodstva te institucije ali subjekta iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) te direktive ali za odbor centralne nasprotne stranke oziroma vse druge odgovorne fizične osebe;“.

42. Člen 112 se spremeni:

(a) v odstavku 1 se prvi stavek nadomesti z naslednjim:

„Države članice zagotovijo, da organi za reševanje in pristojni organi na svojem uradnem spletišču objavijo vsaj upravne kazni, ki so jih izrekli zaradi kršitve nacionalnih predpisov za prenos te direktive ali določb iz uredbe [*o sanaciji in reševanju centralnih nasprotnih strank*], kadar zoper te kaznih ni bilo pritožbe ali kadar je bila pravica do pritožbe izčrpana.“;

(b) v odstavku 2 se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) če bi objava, kolikor je mogoče ugotoviti, zadevnim institucijam ali subjektom iz točke (b), (c) ali (d) člena 1(1) te direktive, centralnim nasprotnim strankam ali fizičnim osebam povzročila nesorazmerno škodo.“;

(c) odstavek 4 se spremeni:

(i) prvi stavek se nadomesti z naslednjim:

„EBA do 3. julija 2016 Komisiji predloži poročilo o anonimni objavi kazni s strani držav članic, kot je določeno v odstavku 2, za nespoštovanje nacionalnih predpisov za prenos te direktive, zlasti če so pri tem precejšnje razlike med državami članicami.“;

(ii) doda se naslednji pododstavek:

„ESMA do [...] Komisiji predloži podobno poročilo v zvezi z objavo kazni za nespoštovanje določb iz Uredbe [*o sanaciji in reševanju centralnih nasprotnih strank*].“.

43. Člen 113 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 113

Vzdrževanje osrednje podatkovne zbirke pri EBA in ESMA

1. Organi za reševanje in pristojni organi ob upoštevanju zahtev glede poklicne skrivnosti iz člena 84 obveščajo EBA o vseh upravnih kaznih, ki jih izrečejo v skladu s členom 111 zaradi kršitev nacionalnih predpisov za prenos te direktive, ter o statusu pritožbe in njenem rezultatu.

Organi za reševanje in pristojni organi ob upoštevanju zahtev glede poklicne skrivnosti iz člena 71 Uredbe [o sanaciji in reševanju centralnih nasprotnih strank] ustrezno obveščajo ESMA o upravnih kaznih, izrečenih zaradi kršitev navedene uredbe.

2. EBA in ESMA vzdržujeta osrednje podatkovne zbirke kazni, o katerih sta obveščena, in sicer izključno za izmenjavo informacij med organi za reševanje, ki imajo edini dostop do zbirk, te pa se posodabljaajo na podlagi informacij, ki jih posredujejo organi za reševanje.
3. EBA in ESMA vzdržujeta osrednje podatkovne zbirke kazni, o katerih sta obveščena, in sicer izključno za izmenjavo informacij med pristojnimi organi, ki imajo edini dostop do zbirk, te pa se posodabljaajo na podlagi informacij, ki jih posredujejo pristojni organi.
4. EBA in ESMA vzdržujeta spletišči s povezavami na objave kazni, ki jih objavijo vsi organi za reševanje in pristojni organi v skladu s členom 112, na spletiščih pa je navedeno še, za koliko časa posamezna država članica kazni objavi.“.

Člen 2

Spremembe Direktive 98/26/ES

V členu 2 se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) ‚centralna nasprotna stranka‘ pomeni centralno nasprotno stranko, kot je opredeljena v točki (1) člena 2 Uredbe (EU) št. 648/2012;“.

V členu 2 se točka (f) nadomesti z naslednjim:

„(f) ‚udeleženec‘ pomeni institucijo, centralno nasprotno stranko, posrednika za poravnavo, klirinško hišo, operaterja sistema ali klirinškega člana centralne nasprotne stranke z dovoljenjem, izdanim v skladu s členom 17 Uredbe (EU) št. 648/2012;“.

Člen 3

Spremembe Direktive 2002/47/ES

Direktiva 2002/47/ES se spremeni:

V členu 1 se odstavek 6 nadomesti z naslednjim:

„6. Členi 4 do 7 te direktive se ne uporabljajo za omejitve glede izvrševanja dogovorov o finančnem zavarovanju ali za omejitve učinka dogovorov o finančnem zavarovanju z vrednostnimi papirji, določbe o predčasnem prenehanju s pobotom ali poravnavi, ki se naloži v skladu s poglavjem V ali VI naslova IV

Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta ali poglavjem IV naslova V Uredbe (EU) št. [o sanaciji in reševanju centralnih nasprotnih strank], ali za omejitve, ki se naložijo v skladu s podobnimi pooblastili prava države članice, da bi se omogočilo urejeno reševanje subjektov iz točke (c)(iv) odstavka 2, za katere so vzpostavljeni zaščitni ukrepi, ki so vsaj enakovredni tistim iz poglavja VII naslova IV Direktive 2014/59/EU in poglavja V naslova V Uredbe (EU) št. [o sanaciji in reševanju centralnih nasprotnih strank].“.

Člen 9a se nadomesti z naslednjim:

„Člen 9a

Direktiva 2008/48/ES, Direktiva 2014/59/EU in Uredba (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank]

Ta direktiva ne posega v Direktivo 2008/48/ES, Direktivo 2014/59/EU in Uredbo (EU) št. [o sanaciji in reševanju centralnih nasprotnih strank].“.

Člen 4

Sprememba Direktive 2004/25/ES

V členu 4 se odstavek 5 nadomesti z naslednjim:

„5. Države članice zagotovijo, da se člen 5(1) te direktive ne uporablja v primeru uporabe instrumentov, pooblastil in mehanizmov za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta ali naslova V Uredbe (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank].“.

Člen 5

Sprememba Direktive 2005/56/ES

V členu 3 se odstavek 4 nadomesti z naslednjim:

„4. Države članice zagotovijo, da se ta direktiva ne uporablja za družbo ali družbe, ki so predmet uporabe instrumentov, pooblastil in mehanizmov za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta ali naslova V Uredbe (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank].“.

Člen 6

Spremembe Direktive 2007/36/ES

Direktiva 2007/36/EU se spremeni:

(a) V členu 1 se odstavek 4 nadomesti z naslednjim:

„4. Države članice zagotovijo, da se ta direktiva ne uporablja v primeru uporabe instrumentov, pooblastil in mehanizmov za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta ali naslova V Uredbe (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank].“.

(b) V členu 5 se odstavek 5 nadomesti z naslednjim:

„5. Države članice zagotovijo, da lahko skupščina delničarjev za namene Direktive 2014/59/EU in Uredbe (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank] z dvotretjinsko večino veljavno oddanih glasov odloči ali spremeni statut tako, da bo določal, da se skupščina, na kateri se bo odločalo o dokapitalizaciji, skliče v krajšem času, kot je določeno v odstavku 1 tega člena, če skupščina ne poteka v desetih koledarskih dneh od sklica, če so izpolnjeni pogoji iz člena 27 ali 29 Direktive 2014/59/EU ali člena 19 Uredbe (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank] in če je dokapitalizacija potrebna, da se preprečijo pogoji za reševanje iz členov 32 in 33 Direktive 2014/59/EU ali člena 22 Uredbe (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank].“.

Člen 7

Sprememba Direktive 2011/35/EU

V členu 1 se odstavek 4 nadomesti z naslednjim:

„4. Države članice zagotovijo, da se ta direktiva ne uporablja za družbo ali družbe, za katere se uporabljajo instrumenti, pooblastila in mehanizmi za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta ali naslova V Uredbe (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank].“.

Člen 8

Sprememba Direktive 2012/30/EU

V členu 45 se odstavek 4 nadomesti z naslednjim:

„4. Države članice zagotovijo, da se člen 10, člen 19(1), člen 29(1), (2) in (3), prvi pododstavek člena 31(2) in členi 33 do 36 ter 40, 41 in 42 te direktive ne uporabljajo v primeru uporabe instrumentov, pooblastil in mehanizmov za reševanje iz naslova IV Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta ali naslova V Uredbe (EU) št. [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank].“.

Člen 9

Prenos v nacionalno zakonodajo

1. Države članice do [datum – 12 mesecev od datuma začetka veljavnosti] sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo. Komisiji takoj sporočijo besedila navedenih predpisov.
Države članice navedene ukrepe uporabljajo od [datum – šest mesecev od datuma prenosa].
2. Države članice se v sprejetih predpisih iz odstavka 1 sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.
3. Države članice sporočijo Komisiji in EBA besedilo temeljnih določb nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 10
Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 1(1), (40), (41), (42) in (43) ter členi 2, 3, 4, 5, 6, 7 in 8 začnejo veljati [datum – začetek veljavnosti Uredbe [sanacija in reševanje centralnih nasprotnih strank]].

Člen 11
Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju,

Za Evropski parlament
Predsednik

Za Svet
Predsednik